

„Aki az Eukarisztiában nekünk adta magát”

A világosság rózsafüzér ötödik titka Jézusra, az élet kenyerére irányítja elmélkedő gondolatainkat. Arra készítenek, hogy Máriával együtt szemléljük a mindent magába foglaló szeretet misztériumát. Mária, Jézus édesanyja a legelső pillanattól kezdve tanúja lehetett, csodálhatta Isten szeretetének fokozatos kibontakozását. „Máriában a Krisztus-szemlélés fölülmúlhatatlan mintaképét kapjuk. A Fiú arca különös jogcímen tartozik hozzá. Az Ő szíve alatt formálódott, emberileg hasonló lett hozzá, ami kétségtelenül még nagyobb lelki bensőséget is jelent. Senki sem hasonlítható Máriához abban, ahogy állandóan szemlélte Krisztus arcát.” (Rosarium Virginis Mariae 10.) Olyan élménye lehetett, mint amikor a kertész naponta megcsodálja a nyíló virágot. A virág is azért nyílik, hogy megvalósítsa a Teremtő tervét és gyönyörködtesse az embert. Jézus küldetése is ebben a két gondolatban foglalható össze: megvalósítani az Atya akaratát, és gyönyörködtetni az embert a megváltás, az üdvösség evangéliumával.

Az önátadó szeretet arra való, hogy aki befogadja, az élni is tudja. „A keresztény lelkiesség lényegi sajátossága, hogy a tanítványnak egyre inkább hasonlóvá kell válnia Mesteréhez. A Szentlélek kiáradása a keresztségben a hívőt, mint szőlővesszőt ráoltja a szőlőtőre, aki Krisztus, az Ő titokzatos testének tagjává teszi. E kezdeti egységnek azonban tovább kell élnie a hasonlóság gyarapodásában, minek következtében a tanítvány magatartása egyre inkább Krisztus ‘logikáját’ követi: „ugyanaz az érzület lakjék benneteket, mint Krisztus Jézusban”: az Apostol szava szerint magunkra kell öltöznünk Krisztust.” (Rosarium Virginis Mariae 15.) Úrnapija, Krisztus testének és vérének ünnepe erre ad nekünk lehetőséget és meghívást. Megvalósulhat bennünk az, amit a IV. eukarisztikus imában mondunk: „Hogy pedig üdvözítő akaratodat teljesítse, halálra adta önmagát, majd feltámadásával legyőzte a halált, és újjáteremtette az életet. És hogy ezután már ne önmagunknak éljünk, hanem annak, aki értünk meghalt és feltámadt, elküldte tőled, Atyánk, a híveknek első ajándékul a Szentlelket, hogy befejezze Krisztus művét a világban, és mindent megszenteljen.”

Már ne önmagunknak éljünk, hanem annak, aki értünk meghalt és feltámadt. Életünk legszebb és legszentebb fölfedezése ez a mondat. Ez formál szentté, valóban evangéliumi emberré bennünket. Megérteti velünk, hogy ha Ő odaadta önmagát értünk, ezt akkor értjük meg és úgy köszönjük meg, ha mi is odaadjuk önmagunkat másokért. Hiszen „senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért” (Jn15,13). Minden szentáldozás segítsen bennünket egyre jobban megvalósítani ezt a lelkületet.

Ez az önátadás csak ritka pillanatokban kíván tőlünk nagy tetteket, de mindennap a hétköznapi csöndes és elkötelezett hűségét. Mária, Jézus édesanyja is ezt az utat járta. A legnagyobb feladatot kapta és a legcsöndesebb hűséggel adta naponta életét Krisztus szolgálatára. Kövessük őt Krisztus szemlélésében és testvéreink szolgálatában.

Antal Atya

Programok

Június 29-én, pénteken este 7 órakor KATONA FARKAS atya aranymiséje templomunkban.

Június 23-tól, a kántorképző ideje alatt, kedd, csütörtök és szombati napokon, reggel 9 órakor a kántorképzősök közösségi szentmiséi lesznek, melyekre mindenkit szeretettel hívunk.

A nyári hónapokban, június 24. és szeptember 2. között, vasárnaponként fél 12 órakor nem lesz szentmise templomunkban.

Minden hónap első vasárnapján délután 5 órától csöndes szentségimádás a templomban.

Minden első pénteken fölkeressük beteg testvéreinket a szentségekkel. Gondoskodjunk róluk, hogy találkozhassanak Jézussal.

Minden első szombaton este negyed 7-kor közös rózsafüzér a családokért és a magyar ifjúságért

Minden hónap második csütörtökén este 8 órától mindenki számára nyitott karizmatikus imaóra.

Ne feledjük: Augusztus 15. (szerda) Nagyboldogasszony ünnepe, parancsolt ünnep. A szentmisén való részvétel kötelező. Szentmisék: kedden este 7 vigília mise; szerdán reggel 7 és este 7 óra ünnepi mise.

Mindenkinek hasznos, lelkiekben és szellemiekben gazdag pihenést és vakációt kívánunk!

Antal Atya

„Ti is tegyetek tanúságot rólam”

A nagy egyházi ünnepeink sorában a karácsonyi kisdedvárás, a szent-család szálláskeresése, a születés öröme, a pásztorok köszöntés hozzánk közel állnak, mert saját életünk történetének mozzanatait, általunk megélt eseményeket idézne. A közvetlen családi élmények és a karácsonyi történések egybecsengése miatt is egyértelmű, mindenki által érthető, felfogható, megélhető ünnep. A húsvét szenvedéstörténete, az olajfák hegyének éjszakai magánya, az utolsó vacsora kenyér és bor áldozata, a Golgota története, is velünk is történhetne, így életünkre emlékeztető ünnepként áll hozzánk oly közel. Történései, a mi történéseink, az ember fiával, történnek képeiben, valóságában a történelmi, a Krisztusi távlatából is átélhető, képzeletünket megmozdító, magyarázható, visszaidézhető és a liturgiájában hozzánk közelálló ünnepek.

A húsvét, a feltámadás és az azt követő negyven nap napi evangéliumi üzenetei János evangéliumi szavaival a mennybemenetelről, a közöttünk maradásról, pünkösdi ünnepről, a szentlélek eljövételéről szólnak. Az üres sír ámulata után megjelennek a lángnyelvek, előttünk a galamb, a harmadik isteni személy, a közöttünk élő és velünk együtt lévő, a bennünk munkálkodó Szentlélek. Pünkösdt is ünnepeljük, pünkösdt is köszöntjük, de úgy érezzük, kevesebb a napi életünkkel azonosítható mozzanat, kevesebb a mindennapjainkból közvetlenül idézhető történet, kevesebb a megtapasztalt, az átélt azonosulási pont.

A tömegeket indító Csíksomlyói búcsúban a pünkösdi hajnalon a kelő nappal jön a szentlélek, a kitartóan hajnaltváró búcsúsok a napba nézve keresik és látják, láthatják meg a galambot, a Szentlelket. Szép a történet, a hagyomány és igaz, mert mint a hajnali derengést követően a nap fénye, a nap melege, az éltető igazság jön közénk és van mindennap velünk, akit ünnepelünk a Szentlélek. Amilyen természetes a nap jelenléte mindennapi életünkben, éppen olyan természetesnek vesszük a velünk élő, bennünk munkálkodót, a közöttünk élő, a húsvéti időben megígért és Pünkösdkor a tanítványok között megjelenő, hivatásukban, küldetésükben megerősít Szentlelket. Most is itt van, de nem látod, mert nem testet öltve él közöttünk, mert cselekedeteinket, életvitelünket, magatartásunkat meghatározó gondolatként él bennünk. Talán ezért is nehéz, ezért is eltérő ez a pünkösdi ünnep. Ahogy a Nap jelenléte oly természetes életünkben a Szentlélek munkálkodása, és csak akkor döbbenünk hiányára, amikor elsötétül, amikor a hajnali hideget érezzük, amikor a hiányát tapasztaljuk.

Ha körülnézünk szűkebb környezetünkben, világunkban, a segítséget érezzük és érezhetjük, önkéntelenül szólal meg bennünk a hívó ének: „Jöjj Szentlélek Úristen!”

A megdöbbentő vasárnapi hír, a Mária szobrunk összetörése, Szűz Mária szobrának meggyalázása és mindez a jelenlétét köszöntő május hónapban. Megdöbben, hogy idáig ért, ilyen közelségbe jött hozzánk, a templomkertbe az értékvesztett világunk? Pedig itt van közöttünk él az Ő elutasítása, az Ő kizárása a sírgyalázók tetteiben, az emlékező szobrokat eltulajdonítók tisztelet tagadásában, a „gyenge drog” mellett demonstrálók cinizmusában, a védelemet biztosító hatalom, visszaélő rendőri cselekedeteiben.

S talán ezért kell a tanúságtétel, ezért kell a városmisszió, a nyilvánosság előtt is igazolandó, hogy mindezek ellenére a Szentlélek közöttünk él és munkálkodik. Minden köré nem építhetünk vaskerítést, nem védhetünk mindent vagy mindenkit védőráccsal, személyes őrizettel, de demonstrálhatunk csendes jelenlétünkkel, a környezetünkben kiállásunkkal, segítő magatartásunkkal, azzal, hogy mi a kudarc kockázatát vállalva embertársaink felé fordulunk, a közösségekben és a közösségeinkért vállalunk többletet. Talán még több szobor kellene, talán még több olyan apró lángnyelvecske kellene, mint azon a pünkösdi hajnalon, és az apró sok-sok lángnyelvből válna egyre több embert megvilágító, megvilágosító és az embert, az emberségünket megtartó, meleget sugárzó „mennyből áradó fényesség”. Ez a mi pünkösdi ünnepünk, ez a mi pünkösdi küldetésünk.

Szövényi Zsolt

Kedves Városmissziósok!

Úgy gondolom, a Városmisszió évében ez a megszólítás mindannyiunknak szól. Készüljünk együtt, ne csak a missziós hétre, (2007. szeptember 16-22), hanem a teljes missziós küldetésünkre, amely azóta a feladatunk, amióta Jézus az első tanítványt küldte: „Menjetek tehát, és tegyetek tanítvánnyá minden népet. Kereszteljétek meg őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, és tanítsátok meg őket arra, hogy megtartsák mindazt, amit parancsoltam nektek! És íme, én veletek vagyok minden nap, a világ végéig!”

Csak az utóbbi évtizedekben elfeledtünk erről, amikor titkolnunk kellett, hogy hittanórára vagy imaközösségbe megyünk, hogy felvettek az egyházi iskolába vagy, hogy egyáltalán rendszeres templomba járók vagyunk. Hányan adták fel ebben az időszakban hitüket, erkölcsi tartásukat, s ma, amikor már legalább két

generáció felnőtt, keresztény meggyőződés nélkül, csodálkoznak, csodálkozunk, hogy a mi környezetünkbe is befészkelte magát az erőszak, a drog, a betörések, a szoborrongálások és sorolhatnám.

Hát... Itt a feladat! A misszió!

Amikor emberek Isten nélkül nem tudják megoldani az életüket, pedig évtizedek óta el akarták, akarják hitetni velünk, hogy ez lehetséges. A betöltetlen Isten utáni vágyukban keleti misztikához, jósláshoz, agykontrollhoz, asztrológiához, s hasonló, áltudományos megoldásokhoz fordulnak, pedig az ő életüket és a miénket is csak Isten tudja megoldani. Ő tud védeltséget adni gyermekeinknek, s magunknak is. Nála „jó kezekben vagyunk”.

Érezzük ezt? Tudjuk ezt? Tapasztaltuk ezt már az életünk folyamán? Ez a belső misszió, a misszió első lépése: Nekem milyen Isten-tapasztalásaim voltak életem során? Mit tudnék elmondani tanúságtételként egy nem-hívőnek? Miért hiszek? Kik vezettek Jézushoz? Kiknek a vonzó életpéldája alapozta a hitemet? S ha ezt végiggondoltuk, leírtuk, megoszthatjuk azokkal, akikkel egy közösségbe járunk. Észre fogjuk venni, milyen örömmel meséli mindenki az élményét, még akkor is, ha először bátortalan volt.

Észre fogjuk venni, milyen sokféle módom működik a Szentlélek. Mindenkinél – meggyőződésem -, saját egyéniségének megfelelően. Megtanuljuk elfogadni a másikat máságaival, hibáival együtt. Már nem akarjuk a magunk képmására, kedvére formálni a másik embert, csak arra fogunk törekedni, hogy szeretettel segítsük egymást kibontakozni, Isten terve szerint. Közösségeink így erősödni fognak, képessé válunk új tagok befogadására. Missziósok leszünk!

De nem csupán egy hétre, egy életre. Mert a mai ember szomjazza Jézust, de esetleg torz kép él benne Istenről, az Egyházzal. Mutassuk meg mindennapi életünkkel, tetteinkkel, szavainkkal, viselkedésünkkel, hogy mit is jelent valójában katolikus kereszténynek lenni! Ahogy Jézus mondta tanítványainak: „Arról ismerjen meg mindenki, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”

Mindenki segítségére szükségünk van, mindenki ötletére, mert sok a munka!

Ezért minden városmissziós testvérünket várjuk szerdánként 19.30-tól a templomba, imára és megbeszélésre, valamint jelentkezni lehet a 06-30-525-6022 telefonszámon Medgyessyné Brigittánál.

Medgyessy Ferencné Brigitta

VÁROSMISSZIÓT SZERVEZÜNK ALBERTFALVÁN

Hol tartunk a szeptemberi VÁROSMISSZIÓ szervezésében?

Éreztél már valaha vágyat, hogy megváltoztasd az egész világot?

... és gondoltál-e arra, hogy ezt Krisztussal tedd?

Mission Possible!

Küldetés - Lehetséges!

Tarts velünk, hívunk, és várunk, hogy együtt alakítsuk Budapest - Albertfalva katolikus Városmisszióját! Ha kedvet érzel, hogy Te is részt vegyél ebben a szervezésben, emberekkel beszélj, fogadd őket a filmklubban, vagy egyszerűen csak csendesen jelen lennél mindebben, várunk szeretettel, csatlakozz az előkészítő csapathoz!

Találkozunk minden szerdán este 19.30-kor a templomban, hogy imádkozzunk, tervezzünk és beszéljünk.

Budapest-szerte folynak az összejövetelek, szervezések, az ötletbörzék, meghívások, programok szervezése.

Az esperesi kerület plébániái, a Háló Közösség (<http://halobog.hu>) szervezésében jönnek össze, hogy a plébániai közösségek képviselői beszámoljanak a helyi ötletekről, programokról, a tervek alakulásáról.

Itt az albertfalvi templomban szerdánként találkozunk, ahogy ez a bevezető sorokból kiderült.

Bátor és lelkes csapat állt össze, hogy sikerre vigye a missziós hét ügyét. A teljesség igénye nélkül ABC sorrendben a névsor, akikhez lehet fordulni, kérdezni: Fejesné Ágnes (gyerekprogramok segítője), Gere Tibor (weblap készítés), Kriesch Tamás (a Szellemi Sérült Testvéreinkért Alapítvány képviselőjében), Medgyessy Ferenc és Brigitta (szervezés és Családos közösségek), Murányi Kati (Karitás), Nothnágel Gizella (Rózsafüzér Kör), Paál Katalin (taize-i kórus és zenekar), Rigó Gábor (szállásmester), Szakácsné Ujházy Mária (Mickó, a Don Bosco iskola nevében), Takács Károly (Kaca) és Anikó (a Szalézi Munkatársak és a PONT Kör képviselőjében), Vas Gábor (Családos közösségek).

Elkészült a plébánia honlapja, a hivatalos regisztráció után megtekinthető lesz a www.albertfalviplebania.hu weboldalon. Javaslatokat, ötleteket szeretettel vár a honlap szerkesztőbizottsága szerda esténként itt a templomban!

A Rózsafüzér Kör minden pénteken a Városmisszióért imádkozik az esti szentmise előtt, a templomban, 18.15-től.

E-mailben várunk ötleteket, jelentkezéseket, felajánlásokat.

A VÁROSMISSZIÓS HÉT TERVEZETT IDŐBEOSZTÁSA

Szombat (szeptember 15.) Nyitott templomok éjszakája 20-24 óráig

Házigazdák: 20:00-20:30 Szellemi Sérült Testvéreinkért Alapítvány,

20:30-21:00 Pont Kör, 21:00-22:00 Taize-i kórus, 22:00-23:00

Karizmatikus közösség,

23:00-24:00 Karitás

Minden kedves hívőt várunk a templomba!

Vasárnap (szeptember 16.) Városmissziós nyitónap 10-19 óráig

(A tavalyi, missziós próbanaphoz hasonló nap, a templom körül sátrainkkal, plakátjainkkal leszünk jelen. Igazodva a templomi szentmisékhez, hol csöndes beszélgetésekkel, hol közös énekkel indítjuk a missziós hetet. A szentmisék végén (is) hívjuk a kedves híveket, vigyenek majd a szórólapokból, s adják át személyesen szomszédaiknak, ismerőseiknek. A nap célja, hogy közösen felhívjuk a környékbeli lakosok figyelmét a városmissziós hét helyi eseményeire.)

Házigazda: a városmisszió valamennyi csoportja részt vesz a napi programokban

Hétfő (szeptember 17.) a HIT napja, 17-20 óráig

Házigazda: AKTK (vezeti Kristóf József)

Kedd (szeptember 18.) a SZERETET napja, 17-20 óráig

Házigazda: Karitás közösség (Murányi Katalin)

Szerda (szeptember 19.) a VÉRTANÚSÁG napja 17-20 óráig

Házigazda: a Missziós Központ helyi munkatársait (Csernus Ágnes és Csernus László)

Csütörtök (szeptember 20.) az ÖRÖM napja 17-20 óráig

Házigazda: Szalézi munkatársak + PONT közösség (Takács Károly és Takácsné Kiss Anikó) + Ministránsok

Péntek (szeptember 21.) a REMÉNY napja 16-18 óráig

Házigazda: Don Bosco Iskola (Szakácsné Újházi Mária (Mickó))

FIGYELEM! 19 órakor kezdődik a központi szervezésű, fáklyás felvonulás a Gellért-hegyre!)

Szombat (szeptember 22.) a JÖVŐ napja 10-19 óráig

Házigazda: A Családos Közösségek (időben elkülönülve, egymás után)

A missziós hét szombat este 19 órakor ünnepi, hálaadó szentmisével zárul (a templom kórusa énekel).

A programok részletes kidolgozása a házigazdaként megjelölt közösségek feladata. Természetesen segítjük egymást, közösen dolgozunk és várjuk további Önkéntesek jelentkezését, hogy tudjuk, ősszel Rájuk is számíthatunk a programok zavartalan lebonyolításában. (A módosítás jogát a városmissziót szervező csoport fenntartja.)

Imádkozzunk a város és a plébániai hívek, közösségeink lelki megújulásáért!

Nézz Assisi Szent Ferencre! Gondolatok a Városmisszió kapcsán

Nézz Assisi Szent Ferencre! Elvetett mindent, vagyont és biztonságot, és elvonult imádkozni. És sokan követték őt.

Ezt ma is megtehetjük. De vajon meg merjük-e tenni? Pedig az lenne az igazi misszió!

Ehelyett mindenféle műsorokat szervezünk, hogy felhívjuk magunkra a figyelmet.

Ha le merünk térdepelni az utcán, s merünk hangosan imádkozni, többet ér bármilyen, színes produkciónál.

Egyszer jó sorsom elvetett Lourdes-ba. Van ott egy Kálvária. Emberméretű bronzszobrokból készültek a stációk. Tömegek járták a keresztutat, mégis csak egy fiatal ferences testvérre emlékszem. Huszonévesen, csuhában, mezítláb. Minden stációnál letérdelt, fejével megérintette a földet, s imádkozott. Néma jelenléte erőteljesebb volt minden szónál.

Mikor Szent Ferenc élt, megújulásra volt szüksége az Egyháznak. A Pápa benne látta meg a Mennyei Atya üzenetét. Szent Ferenc teljesen az Úrra bízta magát. És erre buzdította testvéreit is.

Vajon mi rá merjük bízni magunkat az Úrra?

Bevallom, én nem. Nem, mert ragaszkodom a földi javakhoz, vannak kedvenc tárgyaim, amiktől nem válnék meg soha. S ha azt látom, félig üres a hűtőszekrény, már összerándul a gyomrom, s felteszem a kérdést; „Mit fogok enni holnap?”

Nem merem rábízni magam, pedig lélekben tudom, az az igazi szabadság, amit Szent Ferenc hirdet. Amikor nem vagy rabja semminek. Nem kötődsz helyhez, tárgyakhoz. (Például ott a televízió. Van erőm „kidobni az ablakon?”)

A misszió, legyen akár a városmisszió, Neked és nekem szól. Hogy ismerjem meg jobban Krisztust, az ő példáját, ismerjem fel azt a kincset, amit nekünk ad.

Valamelyik újságban olvastam egy kedves történetet. Az volt a lényege, hogy az apuka születésnapját ünnepli a család, s a legkisebb gyermek egy kis csomagot nyújt át. Az apuka óvatosan kinyitja a szép csomagolópapírt, s meglepetten látja, hogy a papír üres. Nem érti, kicsit meg is sértődik. Nem állja meg szó nélkül; odafordul a kicsihez: „Kislányom, nem illik üres csomagot adni ajándékba!” Mire a kislány kerekre nyílt szemekkel: „Hogy üres? Tele van a puszijaimmal!”

Bár hasonlatnak a fenti történet nem túl jó, mégis úgy érzem, kicsit mi is így vagyunk Isten ajándékaival. Nem látjuk, nem értjük. Pedig minden, minden ami Tőle jön, tele van az irántunk érzett szeretetével. De vakok vagyunk meglátni, megérezni a „puszikat a csomagolópapírban”.

Pünkösöd van. Imádkozzunk, hogy a Szentlélek segítségével - LÁSSUNK! Ne legyünk vakok, lássuk meg, milyen gazdagok vagyunk! S ennek a boldog gazdagságnak az öröme a Húsvétból fakad. Húsvétkor meggyújtjuk a kis gyertyákat a húsvéti gyertya lángjáról. És mit is mondunk? „Fogadd a fényt!” A fény Jézus Krisztus, a világ Világossága.

Ezt a fényt kell vinnünk, elmondanunk, sugározunk. Ezt tették az apostolok is.

Az Apostolok Cselekedei 2, 36-41 szakaszában így olvashatunk Szent Péter apostol beszédről, miután megkapta a Szentlelket:

³⁶Tudja meg hát Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy az Isten azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek, Úrrá és Krisztussá tette!"³⁷E szavak szíven találták őket. Megkérdezték Pétert és a többi apostolt: "Mit tegyünk hát, emberek, testvérek?"³⁸"Térjete meg - felelte Péter -, és keresztelkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűnei bocsánatára. És megkapjátok a Szentlélek ajándékát."³⁹Mert az ígéret nektek és fiaitoknak szól, meg azoknak, akiket - bár távol vannak - meghívott a mi Urunk, Istenünk."⁴⁰Még más egyéb szavakkal is bizonyította ezt, és buzdította őket: "Meneküljete ki ebből a romlott nemzedékből!"⁴¹Akik megfogadták szavát, megkeresztelkedtek. Aznap mintegy háromezer lélek megtért.

Befejezésként pedig hadd idézzem Anselm Grün HÚSVÉTI MÓDON ÉLNI című írásának egy szakaszát (Anselm Grün: Österlich leben, Verlag Herder, Freiburg im Breisgau, 2001. Fordította: Horváth Dori Tamás OSB.):

„Húsvétkor nemcsak Jézus feltámadását ünnepeljük, hanem a sajátunkat is. A húsvét éjszakai liturgia a sötétséggel kezdődik. Tudatosan kitarunk sírunk sötétségében. Együtt várunk a sötét templomban. Ekkor azonban a diakónus a húsvéti gyertyával belép a templomba; és az egyetlen gyertya fénye bevilágítja a sötétséget. Ezt a fényt szétosztják a híveknek, akik szintén magukkal hozták húsvéti gyertyájukat. Sokan maguk díszítik ki ezt a gyertyát: olyan szimbólumokkal, amelyek számukra életet és világosságot jelentenek. Ezt követően, amíg a diakónus a csodálatos Exultetet énekl, égő gyertyájukkal mindannyian megvilágítják saját sötétségüket, hogy így világosság támadjon szívükben, hogy a húsvéti nap bennük is felragyogjon és elűzzön

minden sötétséget. Krisztus világossága szívünk minden sarkába szeretne behatolni, el akarja vinni az élet melegét a belső hidegbe, az elevevényt a dermedtségbe, a bizalmat a félelembe.

A húsvétot 50 napon át ünnepeljük. A húsvét át akarja változtatni hétköznapjainkat. Hétköznapjainkban dől el, hogy vajon húsvétkor csak egy eufórikus hangulatnak engedünk, vagy életünk kellős közepén is megtörtént a feltámadás. Fokozatosan begyakoroljuk magunkat a feltámadás életébe. Megtanuljuk, hogy újra és újra fel kell támadnunk, ha a munkánkban valami balul üt ki, ha a kapcsolatainkban konfliktusok támadnak, ha kudarcot vallunk és csalódunk önmagunkban. A feltámadás azt jelenti, hogy ismételten felkelünk, ha elestünk, nem maradunk fekvé. A feltámadás azt jelenti, hogy a Feltámadott velünk van.

Krisztus mindig a másik partról lép az életembe, hogy megmutassa nekem: a feltámadás sikeressé változtatja a sikertelent, a halott élővé lesz, a sötétség világgossá. A feltámadásba vetett hit meggyógyítja megsebzett életemet és arra tanít, hogy feltámadjak az igazi életre, arra az életre, amelyet Isten gondolt ki számomra. A feltámadás már itt és most az életre akar megtanítani. Azt ígéri, hogy ez az élet átlépi a halál küszöbét is, és nem semmisíthető meg, mert Jézus halálával és feltámadásával a szeretet mindenkorra legyőzte a halált.”

Rajzpályázat

Kedves Gyerekek, Fiatalok!

Szeretettel hívunk Benneteket a szeptemberi budapesti Városmissziós hét kapcsán egy kis alkotásra!

Óvodásoktól középiskolásokig bárki nevezhet egy vagy több rajzzal, festménnyel. A munkákat A/4-es vagy A/3-as méretben lehet elkészíteni bármilyen technikával, és a hátoldalára írtok rá neveteket, életkorotokat, óvodátok vagy iskolátok nevét, a mű címét (illetve, hogy melyik témát ábrázolja).

Az alkotások a Városmisszió hetében megrendezett programok keretében kerülnek kiállításra 2007. szeptember 16. és 22. között.

Korosztályonként más-más témák közül válogathattok:

(A zárójeles részeket csak segítségként adjuk, ezeken kívül is bármit lerajzolhatsz, megfesthetsz, ami a témáról eszedbe jut!)

ÓVODÁSOKNAK

SZERETET

Hogyan szeretnek Téged? Hogyan szeretsz Te másokat?

Rajzold le, akiket szeretsz! Rajzold le, akik Téged szeretnek!

ÖRÖM

Rajzold le, amikor valaminek örülsz!

Rajzold le, hogy valakinek örömet okozol!

ALSÓ TAGOZATOSOKNAK

SZERETET

Hogyan szeretnek Téged?

Hogyan szeretsz Te másokat?)

ÖRÖM

Mi jelent Számodra örömet?

Hogyan szerzel Te valakinek örömet?

VÉRTANÚSÁG

Rajzolj egy vértanúról, akit Te is ismersz!

VÉDŐSZENTEM

Rajzold le, milyennek képzeld el védőszentedet!

FELSŐ TAGOZATOSOKNAK

SZERETET

Mit jelent Számodra a szeretet?

Mit jelent 2007-ben az emberek számára a szeretet?)

ÖRÖM

Örömteli pillantok az életemben ...

VÉRTANÚSÁG

Mit jelent a Te életedben a „vértanúság”?

VÉDŐSZENTEM

Miben hasonlítasz a védőszentedre?

HIT

Hogyan ismered fel a hitet?

Ki vagy mi áll hited középpontjában?

KÖZÉPISKOLÁSOKNAK

REMÉNY Remény az én életemben ...

VÁROSMISSZIÓ 2007. Hogyan éled meg ezt az eseményt?

Az elkészült rajzokat 2007. szeptember 1-ig várjuk a plébánián vagy a sekrestyében!

A legsikerültebb rajzok készítői a TINTA Könyvkiadó kiadványaiból kapnak könyvjutalmat.

Jó munkát!

Takácsné Kiss Anikó

Készülődés a Városmisszióra csillaghegyi emlékeimből

Sokunkban él a vágy, hogy hitünket, meggyőződésünket megosszuk másokkal, és tevékenyen vegyünk részt a szeptemberi városmissziós hét programjaiban. Fontosnak érzem, hogy a szervezés, a sok tennivaló között ne felejtsük meg a lelki készülődést.

A Vándorevangélium imamozgalomban való részvétel, a szerdai felkészülési alkalmak, az élő rózsafüzér, a máriaremete Karizmák ünnepe (és még sorolhatnám) mind-mind alkalmat adtak és adnak az elmélyülésre, lelki feltöltődésre.

Számomra ez az időszak egy másik készülődést is jelent: Csillaghegy nyugalmazott plébánosának – Neszmélyi József atyának – összegyűjtött beszédeit próbálom kiadásra előkészíteni. Gimnazista korom felejthetetlen élményei ezek a közvetlen, mégis nagyon mély értelmű szentbeszéd. A napokban akadt kezembe a Krisztus király című, ünnepi beszéd. Örömmel vettem észre aktualitását, mintha csak a Városmisszióra írták volna. Íme egy rövid részlet a beszédből:

„A Magas Tátrában van a Cseheknek egy sziklamászó iskolája, valahol a sziklás hegycsúcsok között. Sokan beiratkoznak oda, de akik odajárnak sziklamászni, mindannyian tudják, hogy nem az a cél, hogy az ottani sziklát megmásszák, a gyakorló sziklát, hanem az csak egy iskola. Azon csak át kell menni, arra csak föl kell jutni, hogy szert tegyenek a jártasságra, aztán eljussanak majd az igazi, nagy, magas csúcsokra. Ostoba lenne az a sziklamászó tanuló, amelyik azt mondaná, hogy én csak itt akarok mászkálni. Nem megyek máshová. Erre azt mondanánk neki: minek jöttél akkor ide? Ez csak iskola, ez nem az igazi!

Nekünk, keresztényeknek, van egy hatalmas, nagy hegyóriásunk: Jézus Krisztus. Hozzá kell eljutnunk. Őt kell megtalálnunk. Azért mindazt, ami közben van, mindazt, ami előtte van, mindazt, ami körülötte van, csak mellékesnek kell tekintenünk, mert nálunk csak egy a fő: Krisztus! Éppen ezért mi tiszteljük a szenteket, mi végzünk jámbor áhítat gyakorlatokat, különféle liturgiákat, szertartásokat, mindenki az otthoni vallásosságában még többfélét is csinálhat, azt amit akar. De a cél Krisztus. Mert ha valaki megragad a mellékesnél, megragad a kis dolgocskáknál, és ott tanyázik le, sohase jut el a nagy hegyóriáshoz: Krisztushoz. Miránk ugyanis az a jellemző, hogy Krisztus népe vagyunk. Jézus népe, tehát úgy kell viselkednünk, hogy akik megismernek bennünket, azok észrevegyék, hogy Jézus népe vagyunk.

De ha egy kereszténytől egy nem keresztény, egy Istent hívőtől egy istentagadó hall a világról mindent, mindenféle szentekről, ájtatosságról, csak Krisztusról sohasem, vagy Jézus csak olyan, mint egy áruvédjegy, hogy azért van, hogy legyen milyen ürüggyel beszélni erről meg arról, fűről-fáról, akkor nem Jézus népeként viselkedünk.

Az a keresztény testvérünk nem tartozik Jézushoz. Mindezt azért mondom el, mert rá kell döbbernünk, hogy a világ tőlünk a Krisztusról szóló tanúságtételt várja. Nem azt, hogy mindenféle jóslatokat, meséket és más egyebeket fundáljunk ki és adjunk tovább, mint valami rémisztő, lelki dolgot, hanem hogy Jézust mutassuk a

világnak. Hogy segítsünk eljutni ehhez a nagy hegyóriáshoz annak, akiben jó szándék van, aki éppen talán a mi ösztönzésünkre szívesen elindul feléje.”

Húsvét. A csillaghegyi kis templom zsúfolásig telve. Az oltárt piros lepel borítja.

„Föltámadtam. Alleluja. Én vagyok, ne féljete. Alleluja, – hangzik fel az ének, s az egyre lejjebb ereszkedő lepel mögül láthatóvá válik a hófehér Krisztus szobor. Majd körmenet, ahol hangosan, szívvel-lélekkel énekel a fejkendős néni, a sportcipős srác és közöttük én is, édesanyámékkal. Azóta is sokszor eszembe jut az a bizonyos Krisztus szobor, amely alá ezt vésték: „Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű. „

Add, Uram, hogy a szeptemberi városmissziós héten a Tőled tanult szelídséggel és alázattal szólítsuk meg embertársainkat. Kérünk, hogy általunk jusson el hozzájuk üzeneted: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és meg vagytok terhelve: Én felüdítlek titeket.” (Mt 11,28)

Paál Kati

Befogadna?

Találkozott már temploma kapuján vagy hirdetési tábláján a piros kabátos utazóval, aki a Városmisszióra érkező magyar és külföldi vendégek nevében kéri Budapest családjait, hogy adjanak szállást a Városmisszió idejére, szeptember 16. és 23. között?

Mit válaszolt a kérdésre?

Ha az jutott eszébe, hogy itt az alkalom, hogy én is tegyek valamit a Városmisszióért; tulajdonképpen van egy szoba a lakásunkban, két ágygal, amit fel tudnék ajánlani; egyszerű reggelit én is tudok adni a vendégeknek; a magyar vendégekkel nem lenne gond a beszélgetés, de a külföldiekkel is biztosan meg tudnám értetni magamat valahogy; még munkába is tudnék járni azon a héten, hiszen a vendégek egész nap a programokon vesznek részt; akkor keresse meg az albertfalvi plébánia szállásmesterét, Rigó Gábort (tel.: 06-20-468-6219), aki biztosan örömmel veszi a felajánlást, és minden szükséges tájékoztatást is megad.

„Reményt és jövőt adok nektek.”

A budapesti városmisszió mottója. Milyen csodálatos a Szentlélek munkája! Sugallja egyházunk elöljáróinak, hogy csatlakozzunk az európai nagyvárosok kezdeményezéséhez. És sugall egy röpke mondatot a Szentírásból. Jeremiás próféta könyvéből való, a 29. fejezetből.:

„Reményt és jövőt adok nektek.”

Jeremiás levelet ír Jeruzsálemből száműzött népének a babiloni fogságba. A fogságba, ahová hitelenségük miatt kerültek, mert inkább hittek a hamis prófétáknak. A pogány babiloniak lerombolták templomot, és Jeruzsálemet, az embereket pedig elhurcolták rabságba. A próféta vigasztaló, bátorító levelet ír nekik: 70 év leteltével isten letöri a babiloniak hatalmát, és visszavezeti őket hazájukba: „Reményt és jövőt adok nektek.”

Hazánk mai helyzete kísértetiesen hasonlít isten választott népének akkori helyzetéhez. Istentelen népek uralják az országunkat, különösen a fővárost pusztítják, sőt az Egyházat is rombolják erkölcsileg-anyagilag.

Ebbe a sötét helyzetbe – ami nemcsak Magyarországot jellemzi – ragyog bele II:János Pál pápa új evangelizációs lelkipásztori programja, amiből kivirágzott az egész Európát felölelő városmisszió. A városmissziós fővárosok (Bécs, Párizs, Lisszabon, Brüsszel) tanúsága szerint a missziós hét hozadéka a plébánia közösségek megerősödése, és aktív evangelizációs tevékenysége.

A levél, Jeremiás levele így folytatódik. „Jöjjetek és imádkozzatok hozzám, akkor meghallgatlak titeket. Keressetek engem, és megtaláltok, ha teljes szívvel fordultok hozzám. Engedem, hogy megtaláljatok, és jóra fordítom sorsotokat...” Jer 29, 12-14

Reményünk pedig Krisztus, aki feltámadt a halálból, és ezzel megígérte ami halálunkat is.

A feladat tehát adott: imádkozni, megtérni istenhez. Megmutatni másoknak a bennünk élő Krisztust, hogy ő is vágyakozzon Isten szeretete után. És újra imádkozni a megtérőkért, mert a hitet Isten adja.

A misszió nem csupán a szeptemberi egy hét programja, hanem az egész életünk feladata. Ez a néhány nap hitünk ünnepe lesz, amikor megerősödünk Istenben, szeretetben, közösségeinkben, és így a továbbiakban hitelesebben teszünk tanúságot az evangéliumról otthon, munkahelyen, mindenhol.

„... legyetek mindig készen rá, hogy mindenkinek megfeleljetek, aki csak kérdezi, mi az alapja reményeteknek.”

Mickó, Szakácsné Ujházy Mária

ÜZENET A MENNYBŐL

Békesség,
És szünni nem akaró szent imádság.
Türelem,
És önátadó keserves kitartás.
Ez a titok, Ami meghozza nektek a megváltást!

Ne nyugtalankodjék szívetek,
Hogy meg se hallok könyörgésteget!
Tudom jól, gyötrődtek kegyetlenül,
A Gonosz becsap, hazudik szüntelenül.
De amíg egy is akad, ki elhiszi álnokságát,
Amíg van, aki elfogadja önző „barátságát”,
Aki naivan még mindig elhiszi,
Hogy az ő társasága kell neki ...
Pedig nem barát kell,
Ő olyat nem ismer!
Egyet akar csupán:
Hogy feledd Istent és Hazát!
S amint ezt véled elhitette,
Magadra hagy ígéreteiről megfeledkezve.

Egykor majd, ha minden magyarok feleszméltek,
Egykor majd, ha minden magyarok az égre néztek,
Egykor majd, ha Egy Szent Akaratban
Erősítitek a bizalmat egymásban.
Egykor majd, ha egyként elfogadjátok
Édesanyámat, a mennyei Pátrónátok.
Egykor, ha minden magyarok a keresztfa tövében
Könnyek közt szüköltök Isten nevében,
Akkor a szeretetté szelídült imádság
Megkapja a mennyből jutalmát:
Győzni fogtok egyszer s mindenkorra,
S eltakarodik a Sátán a pokolba.
Ti lesztek a messze látszó gyertyaláng -
Hajrá Magyarország!

Mickó, Szakácsné Ujházy Mária

Elsőáldozás, Albertfalván 2007-ben

Az idén májusban 56 kisgyermek részesült először a szentgyónás és szentáldozás szentségében.

Hosszú és küzdelmes felkészülés előzte meg a nagy találkozást. Az első-másodikos „csupa játék, móka, kacagás” hittan órák után, harmadikban kissé nehéz volt rávenni őket a rendszeres tanulásra. De lassan megértették és elfogadták, hogy a szentgyónásban a legbelső titkainkat mondjuk el, és a szentáldozásban egy ünnepi asztalhoz, az utolsó vacsora asztalához ülünk le Krisztussal. Ezeket a dolgokat pedig olyanokkal tesszük, akit jól ismerünk és szeretünk. Ezért kellett egy kicsit intenzívebben tanulni az Atyaisten irgalmáról és Krisztus megváltó szeretetéről.

Amit sokkal fontosabbnak gondoltam a tudománynál, az a lelkük kitérása a kegyelmek felé. Igyekeztem hangsúlyozni, hogy Jézus legalább annyira várja az ő szentgyónásukat és szentáldozásukat, mint ők. Többszörösen kiemelttem, hogy Urunk Jézus boldogan várja a megtérő bűnösöket. Nem elítélni akar, hanem gyógyítani. Igyekeztem megszerettetni velük a csendet, ami nem egyszerű dolog a mai világban. Imáinkban

odavezettem őket Jézushoz – „csak ő és te” - , egy-egy segítő gondolattal elcsöndesedtek Krisztushoz bújva. Szinte érezni lehetett azt a pillanatot, amikor megérkeztek Jézushoz. Utóbb alig akartak visszatérni. Így szépen lassan a tanév során gyakorolgtunk a szemlélődést, az őszinte bűnbánatot, hálaadást, és azt, hogy minden gondunkkal-bajunkkal forduljunk Jézushoz, ő segít. Persze mindezek mellett rá kellett vezetni a gyerekeket, hogy ne mindig ők mondják a monológjukat, hallgassanak néha, füleljenek, mint válaszol nekik az Úr. Igazából nem tudom, ki milyen mélységekbe, magasságokba jutott, de megkapó látványt nyújtottak imádság közben.

A felkészülést nagyban segítették Antal atya péntek délutáni hittan órái. Rendet tett a fejekben, és békességével, kiegyensúlyozottságával, kedves humorával simogatta lelküket.

Az ünnepi hétvégét kibővítettem, pénteken, az utolsó hittanórán átmentünk a templomba szentségimádásra. Leültettem őket a tabernákulum elé a szőnyegre, hogy mindegyikük jól láthassa Krisztus Szent Testét. Közösen imádkoztunk, énekeltünk, többször elcsöndesedtünk. Olyan volt csend, hogy szinte hallani lehetett a Szentlélek lépteit a gyerekek között. Végül mindenki odaállhatott egészen közel az Oltáriszentséghez egy rövid fohászra. A gyerekek így fogalmaztak erről: „Olyan volt, mintha Jézus átölelte volna a szívemet.” „Olyan nagyon közel voltam Jézushoz.” „Úgy éreztem, hogy Jézus nagyon szeret.”

Másnap, szombaton nagy volt az izgalom a szentgyónás miatt. Remegett a lábuk nagyon, tetejében előtte még egy óras bevonulási próbát is el kellett viselni. Utóbb Attila atya bűnbánati liturgiát tartott nekünk Isten irgalmas szeretetét hangsúlyozva.

A szentgyónás szemmel látható „színeváltozást” hozott a gyerekekben. Ismét az ő szavukat idézem.

„Amikor bementem, alig bírtam letérdelni, és amikor kijöttem, úgy éreztem, mintha repülnék.” „Amikor bementem, egy kicsit félttem, de utána olyan volt, mintha egyszer csak szárnyaim nőttek volna, és felrepültem volna a mennyországba.” „... amikor kijöttem egy súly lejtött rólam.”

Valóban, szinte röpködtek, táncoltak a templomban.

Az első szentáldozás vasárnapja gyönyörű, napfényes volt. Igyekeztünk emlékezetessé tenni az ünnepet minden család számára. Egyrészt a szülőket is felkészítettük a szentségekre, másrészt virágba borítottuk az iskolát, templomot. Szentmise után kis süttel, itókaival köszöntöttük a gyerekeket. Éreztetni akartuk, hogy ez a nap az övék, most ők – Jézussal a szívükben – vannak a középpontban.

Erről a következőket fogalmazták meg:

„Nekem az volt a legjobb, úgy éreztem, hogy Jézus teljesen átjárja a szívemet.” „Jó volt, mert Jézushoz egészen közel kerültem, és átjárta a testemet.” „A szentáldozás volt a legjobb, mert bennem volt Jézus, és csak én meg Jézus.”

Az elsőáldozás utáni hittanórán miután megbeszéltük, ki hogyan élte meg a szentgyónás szentáldozás ünnepét, csak annyit mondtam, hogy nem kell várni a következő vasárnapig, lehet hétköznap reggel is szentmisére jönni. Nem egy és nem kettő gyermek jött el a következő reggeleken, hogy áldozhassanak.

Tartsd meg Uram őket szeretetedben mindörökre!

Mickó, Szakácsné Ujházy Mária

A Don Bosco Iskola életéből

„Aki eredményesen akar dolgozni, legyen szeretet a szívében, tevékenységét irányítsa a türelem.” (Don Bosco)

15 éves az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola

Az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola és Napköziotthonos Óvoda idén különleges évet tudhat magáénak. Az óvoda szeptemberben nyitotta meg ötödik éve kapuit, az iskola pedig 2007-ben ünnepi fennállásának 15. évfordulóját. 1992. január 31-én, hosszas előkészítés, küzdelem és izgalom után végül megadta a XI. Önkormányzat a működési engedélyt, szeptemberben megkezdődhetett a tanítás. Az akkori 297 tanuló helyett idén 445 gyermeket oktatunk, nevelünk iskolánkban. Az alsó tagozaton az első évfolyamon 4 osztályt indítottunk a jelentkezők nagy száma miatt, a 2., 3., 4. évfolyamon 3-3, a felső tagozaton 2-2 osztályunk van. A következő tanévben helyhiány miatt csak 3 első osztályt tudunk indítani.

A 2007. év az ünneplés éve.

Az ünnepek, a jeles napok megméri az idő szüntelen folyását. Pihenőhelyeket jelölnek ki számunkra, ahol megállhatunk, végiggondolhatjuk az út folytatását. Életünkben különleges helyet foglalnak el az évfordulók.

2007. januárjában, a Don Bosco Napon tartott szentmisével vette kezdetét az iskolánk 15. évfordulója alkalmából rendezett eseménysorozat, mely 2007-ben végigkíséri életünket.

Az ünnepi szentmisét Dr. Verbényi István protonotárius kanonok atya mutatta be, aki mérhetetlenül sokat tett azért, hogy Albertfalván legyen katolikus iskola. Ezúton is köszönjük István atyának, hogy az Egyházközség tagjainak segítségével lehetővé tette iskolánk működését, hogy elvállalta a szentmise bemutatását és jelenlétével növelte ünnepségünk fényét! Tanulóink nagy örömmel hallgatták visszaemlékezéseit, jó volt újra hallani iskolánk alapításának történetét!

Az ünnepi nyitónap előestéjén Don Bosco vetélkedőt rendeztünk, melyen sok ügyes csapat összemérte erejét, ügyességét, felkészültségét. A zsűri tagjai szalézi munkatársak voltak, elnökük István atya.

Rendezvénysorozatunk több eseményből áll. Kiállítást, versenyeket szervezünk, évkönyvet jelentetünk meg, meghívjuk volt kollegáinkat, diákjainkat, ismerőseinket, Albertfalva polgárait, az Egyházközség tagjait.

Minden programunkra szeretettel várjuk az érdeklődőket!

Az elmúlt 15 évben sok hagyományt alakítottunk ki, őriztünk meg. Az alábbiakban ebből adunk egy kis ízelítőt.

A Don Boscoban történt...

Ebben a tanévben is igen gazdag eseménysorozatban volt részünk: Visszatekintve az elmúlt csaknem 10 hónapra, elmondhatjuk, hogy tartalmas, szép évet zárhatunk. Olyan események kísérték életünket, tették színesebbé hétköznapijainkat, amelyeken való részvétel erősíthette hitünket, hovatartozás-tudatunkat, összetartozásunkat, közösségeinket. Hagyományaink, új kezdeményezéseink meghatározzák és betöltik mindennapjainkat.

Ízelítőül néhány emlékezetes esemény, melyre mindannyian szívesen gondolhatunk vissza.

A tanévet megelőző nyáron hatalmas dolgot vittek végbe a szülők: A Savio Alapítvány szervezésében, irányításában felújították a számunkra az évek hosszú során igen nagy problémát okozó ún. „füves pályát”. Az iskola udvarának ez a területe száraz időben poros, esőben sáros valóságával sok fejtörést okozott nekünk. Próbáltuk füvesíteni, de ez csak addig működött, amíg a közel 450 gyermek birtokba nem vette... Az előző tanév második felében tartott szülői választmányi ülésen fogalmazódott meg, hogy valamit muszáj tennünk. Ekkor jött létre az „Udvar munkacsoport”, amely lelkes szülők és az iskolavezetés részvételével hétről hétre összeült, hogy megtalálja az optimális megoldást. A tervek elkészülte után a gyakorlati lehetőségek mérlegelése következett. A lelkes szülők pénzadományokkal, kétézer munkával dolgoztak a műfüves pálya és a játszótér kialakításáért, az udvar felújításáért, amelynek első szakasza a tanév kezdetére az ütemezés szerint elkészült. A nyár folyamán nem volt olyan időszak - reggel, délben, este, melegben, hűvösben -, amikor ne dolgoztak volna szülők, tanítványok, volt diákjaink az udvarunkon. Tanulóink nagy örömmel vették birtokba ezt a csodálatos adományt, amelynek mindenki jogosan jár csodájára!

Ezúton is hálás szívvel mondunk köszönetet mindenkinek, akinek része volt ennek az álomnak tűnő szép tervnek a megvalósításában!

A tanévet hagyományainknak megfelelően 2006. augusztus 31-én, a templomban a Veni Sancte-vel kezdtük. Antal atya biztató szavai mindannyiunknak útravalóul szolgálnak az egész tanévre.

A szerdai napokat idén is a templomban kezdtük, reggeli imával. Antal atya szívhez szóló üzenetei az egész napunkat széppé varázsolták.

Iskolarádióon keresztül emlékeztünk meg Kisboldogasszony, Szent Gellért, az Aradi vértanúk, Magyarok Nagyasszonya, Szent Imre, a Magyar Szentek, Szent Miklós, Szent Margit, Szalézi Szent Ferenc, Laura Vicuna ünnepéről.

Közös iskolamisén vettünk részt Salkaházi Sára boldoggá avatásáért, a Magyar történelem áldozataiért, Szent Erzsébet, a Szeplőtelen fogantatás, Don Bosco, Szent József és Savio Szent Domonkos ünnepén, Hamvazószerdán, illetve a Hivatásokért.

Az Ökomenikus imahéten közös imán vettünk részt a templomban.

Minden hónapban a vasárnap 10 órás szentmisén részt vesznek osztályaink, beosztás szerint.

Megtartottuk az első szülői értekezletet, melyeket februárban és májusban is követett egy-egy ilyen találkozási alkalom. Nyolcadikos tanulóink szüleinek pályaválasztási értekezletet tartottunk.

Fogadó óráinkon a szülők tájékozódhattak gyermekük előmeneteléről. Erre októberben, decemberben és áprilisban is volt lehetőségük.

A leendő elsős tanulók szüleinek Nyílt Napot tartottunk, akik bepillantást nyerhettek iskolánk alsó tagozatának életébe. Az iskolába készülő gyermekeknek ismerkedő foglalkozást tartottunk, ezzel is enyhítve az óvodáskor lezárulásával járó izgalmakat. Ezeken a foglalkozásokon bemutakoztak a várható elsős tanítók, megismerhettük leendő tanítványainkat, ők pedig ízelítőt kaphattak az iskolai életből.

Szeptemberben indultak szakköreink, valamint az Oratórium. A 6. évfolyamosok részt vehettek Péli földszentkeresztien erdei iskolában. Udvaravató ünnepségünkön a műfüves pálya felavatása, a grill – és bogrács party, a finom sütemények biztosították a jó hangulatot, az est sikerét.

Gyűjtöttünk papírt, és a hagyományoknak megfelelően idén is részt vettünk az Albertfalvi Napok rendezvénysorozatán, illetve a Városmisszió.

Megemlékeztünk Október 23-ról, ennek keretében a 8. osztályok ellátogattak a 301. parcellához, és élvezhettük a néhány napos őszi szünetet.

Novemberben került megrendezésre a hagyományos Erzsébet-Katalin bál, amelynek belépője tartós élelmiszer. Az így összegyűlt cukor, liszt, olaj, csokoládé, stb. az egyedülálló, idős, rászoruló emberek karácsonyát tette idén is szebbé, örömtelibbé.

A november végén tartott Jótékonyági Est ebben a tanévben is nagy sikert aratott, tanulóink most is sok szép műsorszámmal gyönyörködtettek bennünket. Az itt befolyt adományokat az udvar felújításának következő ütemére ajánlottuk fel.

Decemberben, az advent kezdetén Antal atya megáldotta az osztályokban és a folyosókon elhelyezett adventi koszorúkat. A Szent Erzsébet évhez kapcsolódva idén a rózsák gyűjtésével is készültünk adventre, nagyböjtre, a Don Bosco napra. A jócselekedetekért kapott rózsákat a templomban tettük ki.

Ebben az évben is ellátogatott hozzánk a Mikulás, aki minden osztály minden tanulójának hozott valami kis ajándékot, és mondott néhány kedves szót.

A Karácsonyi Lelki Napon a 4-8. osztályosok a templomban készülhettek fel a szentgyónásra Antal atya, Attila atya és más atyák segítségével, a kisebbeknek évfolyamonként tartottak foglalkozást meghívott atyák és nővérek.

Az osztályok karácsonyán mindenki készített ajándékot valamelyik társának, ezzel szerezve örömet neki.

A templomban tartott karácsonyi műsor, melyet alsósok és az 5.a osztály adott elő Zsiga Zita betanításában, méltán aratott nagy sikert! Sok szülő és érdeklődő töltekezhetett ezen az estén!

Januárban, a téli szünet végeztével Antal atya megszentelte az iskola épületét, és a tantermeket. Az egész iskolát elárasztó tömjén illata megfényesítette napunkat. Aznap mindenki egy kicsivel jobb volt, mint máskor...

Don Bosco napján, a félév zárását követően ünnepi szentmisén vettünk részt, majd akadályversenyyel ünnepeltük iskolánk névadóját. A csapatok igen szép menetlevelet készítettek, és kivétel nélkül ügyesen szerepeltek.

Februárban tartottuk az alsós és felsős farsangot. Sokan jelmezbe öltöztek, a tanárok közül is.

Márciusban megemlékeztünk az 1848-as Szabadságharcról. Igen színvonalas, érdekes, és újszerű műsort adott az 5.b osztály Vali néni vezetésével.

A nagyböjti időszakban közös Keresztúton vettünk részt a templomban, kirándulást szerveztünk Hidegkútra, közös Lelki Napon készülhettünk fel a kereszténység legnagyobb ünnepére: a Húsvétra.

Májusban, Savio Szent Domonkos ünnepén - a Don Bosco Alapítvány és a Savio Alapítvány jóvoltából, a hagyományoknak megfelelően - ismét sor került a Savio-díj és a szakmai díjak átadására.

Az osztálykirándulások május végén sok új élményhez juttathattak minden kis- és nagyobb diákot.

Júniusban vár még ránk a Vidámság Napja, a LEGEK kirándulása és a ballagás.

A június 15-én, pénteken 17 órakor a templomban tartandó Te Deummal lezárjuk az idei tanévet, és osztjuk ki a – remélhetőleg jól sikerült – bizonyítványokat.

Nyolcadikosaink ezt követően iratkozhatnak be új iskolájukba. Örömmel értesítjük az érdeklődőket, hogy minden nyolcadik osztályos tanuló felvételt nyert valamelyik középiskolába.

Az Egyházközség, az Albertfalvi Polgárok Köre, illetve a Savio Alapítvány jóvoltából minden évben lehetőségünk nyílik különböző díjak átadására.

Évek óta hagyomány, hogy az Albertfalvi Polgárok Köre díjat adományoz egy-egy Albertfalva iskoláiban tanuló, Albertfalván lakó, jó tanuló diáknak, akit példaként állíthatunk társai elé.

Az iskola alakulásakor hozta létre az egyházközség a Savio díjat, melyet minden évben három 7-8. osztályos tanuló nyerhet el, kettő a diákok, egy a pedagógusok javaslatára.

A Savio Alapítvány 2001-ben teremtette meg a lehetőséget a tanulmányi téren kiemelkedő diákok számára a szakmai díjak adományozására. A báró Wesselényi Miklós díjat a sport, a Gárdonyi Géza díjat az irodalom, a

Sinkovits Imre díjat a művészetek, a Sík Sándor díjat az idegen nyelvek, az Öveges József díjat a természettudományok, a II. János Pál pápa díjat a hittan területén jeleskedő diákunk kaphatja, a tanárok javaslata alapján.

A Don Bosco díjat egy pedagógus nyerheti el, az iskoláért Don Bosco lelkületével végzett áldozatos munkájáért.

Díjazottjaink a 2006/07. tanévben:
ALBERTFALVA JÓ TANULÓJA DÍJ
Kindelmann Balázs

Az idei év nagy felfedezettje, de úgyis mondhatnánk a nyolcadikra felnövő, beérő, szüleinek, tanítóinak, tanárainak sikerélményt jelentő fiatalember. Minden problémára megoldást kereső énje, egyre több közösség felé fordulással, nyitottsággal gazdagodott. Mindezt a maga szerénységével teszi.

Iskolánk fáradhatatlan „diákinformatikusává” nőtte ki magát. A számtalan iskolai rendezvény komoly, felelősségteljes és megbízható asszisztensévé vált. Ezzel azonban soha nem él vissza, felmentést iskolai munkája alól akkor sem kér, ha megtehetné.

BÁRÓ WESSELÉNYI MIKLÓS DÍJ
Ötömösy Zsófia

Alsó tagozatos kora óta szorgalmasan részt vesz az iskolai edzéseken. Bármely sportágban szívesen erősítette az iskola csapatát részvételével, játékával.

Az Országos bajnok donboscós leány labdarúgócsapat erőssége volt 2004-ben. Példamutató hozzáállásával, magatartásával segítette a sokszoros kerületi- és budapesti bajnok labdarúgó válogatottot.

Az iskola nevelőtestülete úgy ítéli meg: méltó helyre kerül ez a díj hozzá.

GÁRDONYI GÉZA DÍJ
Somogyi Dóra

Kiváló közösségi ember. Összefogja az osztályközösséget, társai hallgatnak szavára. Hitélete kiváló, kórusmunkájával is segíti a szentmiséket. Jeles tanuló.

Kerületi szavalóversenyen, színjátszó szerepkörben is láthattuk a jótékonyági műsorokon, pl. Tamási Áron vígjátékának, a Fát vegyenek címűnek főszereplőjeként.

SINKOVITS IMRE DÍJ
Benkő Johanna

Humán érdeklődésű, bár a természettudományok terén is kimagasló munkát végez.

Iskolánk egyházi életének támogatója, szentmiséken duettet énekel, felolvas, kórustag.

Magyar és történelem kerületi versenyek helyezettje. Iskolánk díszítésében is részt vesz, kiváló tablók készítésével.

Az állami, egyházi ünnepeink jelentős szereplője gitárral, oboával, dallal, tánccal, versmondással, színpadi szerepléssel.

SÍK SÁNDOR DÍJ
Perjes Kinga

Kinga a csoport legegyszerűsebben és legmegbízhatóbban teljesítő tanulója.

Órai munkájára mindig lehet számítani, rendszeresen készít többlet házi feladatot, jó nyelvi készségeit és meglévő alaptudását többféle módon igyekszik fejleszteni, illetve kiaknázni (zene, internet, idegen nyelven olvasás). A tanára által felkínált pluszfeladatokat (pl. fordítás) is mindig megoldja.

Tudását szívesen összeméri másokkal, versenyre példamutatóan felkészült, a felkészülésre sok időt szánt az iskolában és otthon is.

Idén 5. helyezést ért el a kerületi versenyen.

ÖVEGES JÓZSEF DÍJ
Kindelmann Balázs

Elsős kora óta Don Boscos diák.

Szerény, halk szavú, akit elég nehezen lehet észrevenni. Ha tud valamit, csendesen mosolyog, de még a kezét sem teszi fel.

Szeret szerelni, bütykölni. Kedveli a technikai dolgokat, különösen a számítógépeket. Teljesen önállóan képzi magát. Hatékony, megbízható „munkatárs”. Nagyon türelmesen keresi a hiba okát, és amikor megtalálja, akkor látható az igazi „balázsos” mosoly az arcán.

Nyolcadikban nagyon sok külön feladatot vállalt magára. A Kódex szerkesztését szinte teljes egészében egyedül végzi, ezzel jelentős terhet vesz le osztályfőnöke és társai válláról.

II. JÁNOS PÁL PÁPA DÍJ

Fáy Mariann

Alaposan készül a dolgozatokra, felelésekre, mindig megtanulja az anyagot. A tantárgyhoz való hozzáállása jól mutatja, hogy nemcsak tantárgyként tekint a hittanra, hanem éli is, amit tanul. Nem csak kötelességtudó, érdeklődik is a hittan iránt! Érdeklődését évek óta bizonyítja, hogy aktív résztvevője a hittanóráknak – ezt pluszpontjai száma is bizonyítja. Hozzászólásaival, kérdéseivel segítségére van társainak, hogy elmélyítsék magukban az anyagot és ezáltal mindnyájukban életté váljon, amit tanulnak.

SAVIO SZENT DOMONKOS DÍJ

Kiss Szabolcs

A hitét a hétköznapiakban is megéltő, szerény, csendes fiú. Tiszteletudó viselkedése, segítőkészsége példaértékű.

Tehetséges zenész, versenyeken már sokszor bizonyította tudását. A zene mellett azonban tanulmányait sem hanyagolja el, kitűnő tanuló.

Eleméry Tekla

Az osztály egyik meghatározó egyénisége. Kedves természettel megáldott, vidám, mosolygós, megbízható, segítőkész, egészségesen határozott személyiség. Igazi közösségi ember, mindenféle osztályprogram résztvevője (ha kell, szervezője is).

Tanulmányok terén is szépen teljesít. Hitélete példás, osztálymisékre, szerdai imákra és adventi, ill. nagybőjti szertartásokra is rendszeresen jár.

Az iskola sportéletéből is kiveszi részét, azaz ezen a területen is példaértékű a többiek előtt.

Fáy Mariann

Vidám, mosolygós lány, aki üde színfoltja osztályának. Esztétikailag megfelelően használja, ennek köszönhetően tanulmányi eredményei nagyon jók.

Hűséges barát, szívesen segít társainak.

Tanáraival tiszteletudó, kötelességeit maradéktalanul teljesíti.

DON BOSCO DÍJ

Benczurné Quirico Monika

Csaknem kezdetektől iskolánk dolgozója, egyik lelkes motorja.

Ötletes, lendületes; kifogyhatatlan energiákkal rendelkezik. Mindig igyekszik szem előtt tartani Don Bosco lelki–szellemi útmutatásait; s erre tanártársait és a gyerekeket is ösztönzi.

Az elsők között szorgalmazta a „Szalézi munkatárs” – csoport megalakulását; s azóta is aktív tagja, irányítója ennek.

Emlékezetes vándortáborokat és állótáborokat szervez, de szívesen viszi diákjainkat ifjúsági lelki napokra, keresztút- kirándulásokra bármely évszakban.

Vetélkedők, versenyek összeállításában, iskolai rendezvényeken, roráté utáni játékokban szívesen tevékenykedik. Sikeresen tanított be színjátékot.

Pályázatírással már többször anyagi támogatást szerzett iskoláknak.

Sokat tesz a misék, imák alatti aktívabb éneklésért.

A „Vidámság Napja” és a „Csillagtábor” szorosán összefonódik nevével, hisz mindkettő létrejöttének elképzelhetetlen lett volna nélküle.

Ezúton is gratulálunk a díjazottaknak!

Nyári táboraink

2007. nyarán rekord számú tábort szervezünk, közel 450 a jelentkező gyerekek száma. Természetesen ez néhány esetben átfedést jelent, hiszen több tanulónk két táborba is szeretne elmenni. A részvételhez segítséget kapunk a Savio Alapítványtól és – reményeink szerint – a XI. Önkormányzattól. A Fővárostól is kaptunk lehetőséget tábori pályázat írására.

A 19 tábor közül 5 napközis jellegű, Budapest és környéki helyszínnel. Főleg az iskolaév végéhez csatlakozik, belenyúlva a júliusba, illetve augusztus 20-a utáni időbe.

A további táborok helyszíne és jellege:

Természetjáró, honismereti, sport tábor: Zemplén-Hejce, Kemence, Órség, Balatonszepezd Orfű, Albertirsa.

Kerékpáros tábor: Kemence

Művészeti, alkotó tábor: Pálköve, Péliföldszentkereszt

Színjátzó tábor: Balatonberény

Kézműves, néprajzi tábor: Dejtár

Anyanyelvi, olvasó tábor: Pécs

Nyelvi tábor: Kőszeg

A 2006/2007. tanév eredményei

A tanulmányi- és sportversenyeken ebben a tanévben is szép számban vettünk részt, sok szép díjat hoztunk el magunkkal.

Az alábbiakban a legkiemelkedőbb eredményekről adunk számot:

ORSZÁGOS VERSENY

Zrinyi Ilona Matematika Verseny

II. Perez-Lopez Áron 3.a

Zrinyi Ilona Országos Matematika verseny Megyei forduló

I. Perez-Lopez Áron 3.a

III. 3. oszt. csapata

KERÜLETI VERSENYEK

Helyesírás

I. Süle-Szigeti Bulcsú 3.a

Rajz verseny

II. Bayer Bence 3.c

Angol

Külföldön élt tanulók között:

I. Kováts Benjamin 8.a

II. Szabó Csongor 7.b

Nem tagozatos oszt.:

V. Perjes Kinga 8.a

X. Herke Zsolt 8.b

Történelem:

II. Kovács Péter 6.b

VIII. Balázs Nikolett 7.a

Német

VI. Török Máté 8.b

Vers és próza mondó

III. Benkő Johanna 8.a

VI. Kiss-Varga Roberta 6.b. / próza

VIII. Kelemen Anna 6.a / vers

Matematika verseny

- I. Perez Áron 3.a
- VIII. Vámos Levente 5.b
- VIII. Bató Mihály András 5.b

Bolyai matematika csapatverseny

- IV. 7.b osztály csapata

KATOLIKUS ISKOLÁK VERSENYE

Matematika 5. évfolyam

- II. Vámos Levente 5.b
- III. Farkas Gábor 5.b
- VIII. Nemes Alexandra 5.b

Matematika 8. évfolyam

- III. Perjes Kinga 8.a
- V. Lévai Ádám 8.b

Magyar Vöröskereszt Budapesti Elsősegélynyújtó versenyén eredményes szereplés

SPORT

Diákolimpia

Kispályás foci

- IV. 3-4 osztály
- III. 7-8 oszt.

Ügyességi Váltó

- 2. oszt. IV. hely

Úszás

- II. Hetényi Réka 7.b
- III. Gyollai Ákos 7.a
- III. Czimbal Domonkos 8.a

Egyéb sportversenyek

Albertfalva Vándorkupa:

Kosárlabda

- I. 7-8. oszt. lányok

Foci

- II. 7-8. fiú

Futsal Kupa: 1-2 .oszt. csapatunk I. hely

Mikulás Kupa: I. hely

Kölyök Aranycsapat Kupa: I. hely

Góliát Kupa:

- 3-4. oszt. III. hely
- 5-6. oszt. III. hely

A versenyeken részt vevő minden tanulónak, szüleinek és tanárainknak is köszönjük a felkészülést, felkészítést és ezúton is szívből gratulálunk!

Kissné Esztergár Klára, igazgató

Don Boscós diákok Erdélyben

Fél hatkor találkoztunk a templom előtt. A tájékoztató után egy hatalmas, XXL buszba pakoltunk be. Kényelmesen elhelyezkedtünk és indultunk is.

Az első pihenőnk Kenderesen volt. Ez a település vitéz Nagybányai Horthy Miklós nevével kapcsolódik össze, aki református középnevelési családból származott. Debrecenben a Református Kollégiumban, majd Fiumében Tengerészeti Akadémián tanult. Kitűnő érdemrenddel végzett és szépen ívelő katonai pályafutás után 1920-1944 kormányzóként irányította az országot. A háborúból való sikertelen kiugrási kísérlete után lemondatták és külföldre vitték. 1957-ben halt meg Portugáliában. Hamvait 1993-ban hozták haza és helyezték el a családi sírboltban.

Nagyvárad volt a következő állomásunk, mely a honfoglalás óta jelentős településünk. A XI. századtól kezdve szerepel régi iratokban, mint kereskedelmi és fürdőváros, hiszen a közelében fekvő Félix-fürdő már évszázadok óta a gyógyulni-pihenni vágyók kedvelt célpontja. Árpád-házi királyaink közül többen is szívesen tartózkodtak itt, sőt temetkeztek is ide (Szt. László, II. István, II. Endre, Zsigmond). Irodalmi életünk sok neves szereplőjét is felidézhetjük ezen a helyen Janus Pannoniustól kezdve Ady Endréig. Utunk során elhaladtunk Mezőtelegd mellett, ahol I. Rákóczi György van eltemetve, s hamarosan megérkeztük Körösfőre, amely Kalotaszeg egyik ékszerdobozza. Gyönyörű az erődtemplom festett kazettás mennyezete és a faszindelyes torony. Ennek a vidéknek igen gazdag építészeti, néprajzi kincsei vannak. Az építészeti emlékeket, faragásokat, hímezéseket lépten-nyomon megcsodálhatjuk, de a gyönyörű népviseletükkel már csak nagy ünnepeken, pl. a pünkösdi konfirmáció alkalmával találkozhatunk. Estére értünk Kolozsvárra, ahol a Református Teológiai Akadémián szálltunk meg.

Másnap reggel néztük meg a várost. Először Fadrusz János Mátyás szobrához vonultunk zászlókkal. Eredeti feliratát kicserélték a románok. Ezután megnéztük a Szt. Mihály templomot, amely 100 évig a református hívéké volt. Gótikus tornya a XIV-XV. századból származik. Farkas utcai templom a XIV-XV. században ferences templom volt kolostorral. A reformáció korában a ferences barátok református lelkészekké váltak. Bethlen Gábor, I. Rákóczi György, Rákóczi Ferenc fejedelmek is megfordultak itt. A falakon Erdély református kisnemességének címerpajzsait, kutyabőreit láthatjuk, a szöszéken pedig a Tízparancsolatot, eredeti nyelven. Mátyás és Hunyadi János dotálta ezeket a templomokat. A templom mellett látható sárkányölő szt. György lovas szobra melyet Kolozsvári Márton és György készített 1373-ban. Az eredeti Prágában látható. Mátyás király szülőháza volt a következő látni való. Hunyadi János sokat időzött itt, a Pálffy család házában, ahol Mátyás király is született. Kiváltságot, adómentességet adományozott nekik, ezért eredeti formájában maradt fent az épület. Belső formáját azonban elvesztette, bútorait széthordták az I. világháború után. Jelenleg művészeti egyetem működik benne. Innen Bocskai István szülőházához mentünk. Ma a Sapientia Egyetem egyik épülete. Latin és magyar nyelvű emléktábla van az épületen. Délután a Házsongárdi temetőbe látogattunk. Két neves ember sírját találtuk meg. Kós Károly a nemzeti romantika hagyományait örökölte tovább az építészetben. Dsida Jenő katolikus költő volt. Reményik Sándor sírját nem találtuk meg. Következő nap a Tordai hasadék felfedezésével folytattuk túránkat. A hasadék teljes hossza 1,5 km. Végig is jártuk, de visszafelé a szemerkelő esőben kicsit csúszósá váltak az utak, és a hidak. Többen megcsúsztak, de szerencsére komolyabb baja senkinek nem esett. Szt. László legenda fűződik a helyhez. A kunok üldözték, de amikor majdnem utolérték a lova dobbantott, amitől kettéhasadt a hegy, elvágva az üldözők útját. Gyönyörű látvány a szurdok mélyén csörgedező kis patakocská. A hegy anyaga márgás mészkő, amely piros, fehér és zöld színt ad ki.

Új-Tordán megnéztük a református templomot, melynek kazettás mennyezete van. A barokk orgonát 1821-ben Kolonics István készítette. Tovább gurultunk Ó-Tordára, melynek katolikus templomában hirdették ki 1568-ban a vallásszabadságot. Megnéztük a hatalmas református templomot is, melynek északkeleti oldalán impozáns gótikus torony áll. Innen Marosvásárhelyre mentünk, ahol Fülöp Gábor Dénesné, Ila néni várt minket. A helyi református lelkész özvegye az öregek otthonában látott minket vendégül. Vacsora után Székelyszentistvánnak vettük az irányt. Itt kicsit szűkös körülmények között három napot töltöttünk. (Sok jó ember kis helyen is elfér, de ennyire?) Székelyszentistván Nyárádmenti falvak egyike. Ezek a falvak a lakószabados református magyarok. Templomaik a XIV- XVI. században épültek.

Vasárnap Marosvásárhely vártemplomában részt vettünk a vasárnapi református istentiszteleten. Szolgáltunk is énekkel és bizonyágtétellel. A templom 1380-1390 körül épült. Ferences szerzetesek építették. Gótikus bazilika, barokk jegyekkel. Kívülről gótikus, a bővítményeken barokk és klasszicista elemek láthatók. Legrégibbi termét gótikus teremnek hívják. Itt konfirmálnak az itteni magyarok. Homlokzata olyan, mint a Farkas utcai templomé. Délután strandolni mentünk. Verőfényes napsütés volt.

Hétfőn megnéztük Szovátát és Parajdot, majd a sóbányáiról híres. Alsó és Felső Sófalva után a Békás szoroson át a Gyilkos-tó felé vettük az irányt. Gyilkos-tó úgy keletkezett, hogy a Békás patakot elzárta egy földcsuszamlás, amely így tóvá duzzadt. A hegy omlása következtében legalább 10 favágó veszítette életét. A tóból az elöntött fenyőfák törzsei állnak ki. A szoros festői szerpentinjén (ahol beszorult a busz a kanyarban) kaptattunk alá és tekintettük meg a Békás patakot. Megcsodáltuk az Oltárkő nevű helyet is, ahol a több száz méter magas szikla tetején egy kereszt látható.

Gyergyószentmiklóson és apró csiki falvakon keresztül (Csík-szent-domonkos, Mádéfalva, Csíkcsicsó) jutottunk el Csíkseredára, ahol megkerestük a ferences kegytemplomot. Itt található a XVI. századi reneszánsz művészet egyik ékessége, a fából készült Mária szobor. Maga a templom neobarokk stílusú, jelenlegi formáját a XVIII. században nyerte el. Innen felsétáltunk a szabadtéri búcsújáró helyre ahol elénekeltük a Székelyhimnust és elmondtuk a Miatyánkot. A naplemente alatt ereszkedtünk alá Székelyszentistvánba.

Kedden délelőtt a Kisküküllő nevű patakhoz sétáltunk és a bátrabbak beleálltak a friss vízbe. Új úti célunk Gyulafehérvár. Az esti órákig Segesvárig jutottunk. Megtekintettük a történelmi városmagot. Segesvár Szászföld része. Építészeti képe Strassburgra emlékeztet. A legszebbépületek közül kiemelkedik az óratorony, melyben harangjáték lakik. A mai városkép a XIV-XV. században alakult ki, a reneszánsz idején. Az itt lakó szászok 99%-ig evangélikusok voltak. Az evangélikus templom és a vártemplom is gótikus, amelyet egy hosszú falépcsősoron lehet megközelíteni.

Következő állomásunk Magyarigen volt. 1206 óta szászok lakják, de elmagyarosodtak. (Mikor bekiabáltak egy-egy házba, hogy magyar lakik itt? Igen! - volt a válasz. Ezért lett a falu neve Magyarigen.) A templom az 1770-es években gótikusról késő barokk stílusúvá lett átépítve. Érdekes látnivaló a mechanikusan hajtható késő barokk orgona, valamint a templom erődítéséből megmaradt kastélyszárny a XVI. századból. 1749-69-ig itt volt lelkész Bod Péter tudós, teológus, polihisztor. 1848-ban a románok a falu teljes magyar férfi lakosságát legyilkolja. Tömegsírjuk a református templom mellett található. Ma a gyülekezet létszáma 9 fő, ebből 5 fő a lelkész családja.

Délután érkezünk meg Gyulafehérvárra. Már a rómaiak idején lakott település volt. A honfoglalás után hamar püspöki székhely lett. Hunyadi János és Mátyás uralkodása idején kezd kiépülni a várnegyed. Mai napra ebből már csak a Szt. Mihály templom és a Püspöki palota maradt meg. A templom három hajós román bazilika. A XIII. században épült. Hunyadi János gótikus szentéjt építtetett hozzá. A barokk orgona Kolonics György munkája. 150 évig református templom is volt Hunyadi Jánoson és Lászlón kívül itt nyugszik Bocskai István és Fráter György is. Bethlen Gábor református gimnáziumot és főiskolát alapított. Az ellenreformáció után lesz újra katolikus a város lakossága.

Az utolsó napon néztük meg Vajdahunyad várát. Ez a legépebben megmaradt és legnagyobb gótikus erdélyi vár. Alapítója Szilágyi Erzsébet volt, de a vár fő részét Hunyadi János építtette. Itt található a két legépebben megmaradt lovagterem. Számos torony és kiszögellés díszíti. Forrás veszi körül. Az évszázadok alatt sok tulajdonosa volt, többször pusztította tűzvész, de mindig újjáépítették. A millenium óta a Városligeti-tó partján gyönyörködhetünk másában. Túránk utolsó állomása Marosillye volt, ahol Bethlen Gábor szülőházát tekintettük meg. Az épületen még látható néhány szép részlet (gótikus ablakok, gótikus kő ajtókeret), de a környezet igen lepusztult.

Este 11 körül érkezünk vissza fáradtan, de rengeteg élménnyel.

A mi katolikus óvodánk

Az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Óvoda, az Általános Iskola és a Szent Mihály templom fontos láncszeme. Immáron hatodik éve működik a hozzánk járó katolikus családok örömeire és meglegedésére. 75 gyermeket nevelünk, ebben az évben egy csoporttal bővül intézményünk, így várhatóan szeptembertől már 90-en leszünk.

Fontos a vallásos szülők számára, hogy azonos szellemben növekedjenek gyermekeik, hiszen a szereteten alapuló, Don Bosco megelőző módszere, az Istenbe vetet hit mindannyiunk meggyőződése. Az óvodai közösség a templomban is találkozik és gyermekeink szinte kivétel nélkül a katolikus iskolába jelentkeznek.

A nevelési területek mindegyikét fontosnak tartjuk, mindennapjainkat átszövik a mindennapos közös imádságok, énekek, a nagyobbaknak hittan és a hagyományaink, az ünnepeink, melyeket a gyermekek életkorának megfelelően játékosan, számukra értető módon gyakoroljuk. Ebben az évben, a templomban mise keretén belül ünnepeltük az óvoda születésnapját. A Szent Erzsébet év kapcsán, kiránduláson vettünk részt. Ercsiben a Szent Erzsébet kápolnát néztük meg, Gedő Attila Atya vendéglátásában részesültünk. Az őszy folyamán rózsákat ültettünk, mackó kiállítás rendeztünk a gyermekek mackóiból. Több alkalommal bábelőadást néztünk meg. Karácsonykor a kerület időseit láttuk vendégül, műsorral, ajándékkal kedveskedtünk. Antal Atya is velünk ünnepelt. A templomba járó idős néniket, bácsikat is szívesen látjuk óvodánkban, örülnénk, ha beszélgethetnénk, megismerkedhetnénk velük, talán mi is mosolyt, örömet nyújthatnánk nekik. Szívesen vennénk, ha az egyházközség életében kicsit rész tudnánk venni ez által is.

A szülőkkel szoros együttműködünk. Megújul az óvoda udvara, sok szülő összefogásával és segítségével. Antal Atya segítsége is fontos számunkra, melyért köszönetünket fejezzük ki.

Kollégáimmal együtt szívesen látunk az óvodánkban minden érdeklődő szülőt, gyermeket.

Pető Gáborné, az óvoda vezetője

Vidámság napja 2007

Idén egy kicsit én is benne voltam a szervezésben. A fiatalokat kellett bevonnom a délutáni játékbá segítőknek. Sokakat hívtam, és volt olyan, aki még nem is hallott erről a napról; megpróbáltam neki megfogalmazni, hogy mi is ez. Tehát a Vidámság napja definíciója: június első szombatján az albertfalvi szalézi munkatársak által szervezett egész napos családi rendezvény, délelőtt csapatversenyekkel, délután pedig a nagy bazárjátékkal. A nap szentmisével zárul. Valahogy így tudom megfogalmazni. Na, akkor bontsuk ki ezt a definíciót!

– Június első szombatján, azaz június 2-án került megrendezésre idén a Vidámság napja.

- albertfalvi, tehát elég szorosán érinti a Don Bosco Iskolát és Óvodát, de természetesen nyitott mindenki számára. Sokan hívták el barátaikat, hogy ők is részesei legyenek ennek a napnak.
- szalézi munkatársak: olyan családos emberek, akik Don Bosco szellemében tevékenykednek a fiatalok körében, és ezáltal ők is fiatalok maradnak. Az albertfalvi munkatársi csoport idén ünnepli 10. születésnapját, Isten éltesse őket!
- által szervezett, vagyis nem csak ők vannak a szervezésben. Most Mónika néni volt az összekötő a munkatársak és a tanárok között, akik nagy része egész nap segített: a gyerekek fogadásánál; játékkal, vagy annak levezetésével; kenyérkenéssel... (Itt jegyzem meg, hogy a PONT is kivette részét a segítségből, a délutáni állomások nagy részét idén is PONTok vezették. Köszönjük!)
- egész napos: valóban, az előkészületek, pakolások már a reggeli szentmise után megkezdődtek. ½ 9-kor volt a hivatalos kapunyitás, és indult be az élet. Délben megálltunk egy pillanatra, a csendes percekben az atyák vezetésével imádkoztunk. (Ekkorra már mindhárom meglepetés kiderült: az ovisok előadása, az arcfestés, és a rózsza-ültetés.) Majd folytatódtak a programok, egészen a záró miséig, ami csak egy részben zárta le a napot, hiszen még sokáig maradtunk beszélgetni, illetve a nap folyamán szívünkbe raktározott vidámságot egész évben sugározniuk kell!
- családi rendezvény: szerencsére sokan jöttek szülőikkel, akik nyugodtan beszélgethettek a fák alatt, vagy szurkolhattak gyermekeik csapatának délelőtt. Délben pedig az összes szem rájuk szegeződött, hiszen az anyukák-tanárnők, apukák-tanárok mérközései mindenkit érdekelt. A délután folyamán nem egy szülő is kipróbálta a játékokat. De az állomáson lévők között is volt olyan édesanya, akinek mindkét lánya is állomást vezetett.
- délelőtt csapatversenyekkel: gyephoki (idén igazi fűvön, és nem porban), ping-pong, kötélhúzás, kosár, csocsó... A kisebbek az aszfaltra rajzolhattak, és ők is indulhattak saját korosztályukban a kerékpáros ügyességi versenyen.
- délután: 2-től 4-ig. Ez a két óra elég érdekes időtartam. A játszó gyerekek számára mintha csak egy pillanat lenne, de az állomást vezetőik számára azért tényleg 120 percet jelentett.
- nagy: milyen szempontból? Ha azt nézzük; a bazár, ahol a gyermekek levásárolhatták zsetonjaikat, egy egész termet kitöltött. Vagy az is elég nagynak számít, hogy közel 20 állomás várta különböző feladatokkal a játszani vágyókat. A résztvevő gyerekek számáról pedig nem is beszélünk még...
- bazárjáték: vagyis a nap központi része, amiről nem lehet lemaradni! Ilyenkor az óvodás, általános iskolás gyerekek állomásról-állomásra járva teljesítik a feladatokat. Ügyességüktől függően zsetonokat kapnak, amiket a bazárban válthatnak be olyan ajándékokra, amiket a szervezők már jóval előtte gyűjtenek össze felajánlásokból. Jó látni, hogy egy megunt plüssmackó mekkora örömet okoz másnak! Volt, aki már délelőtt kinézte, hogy mit szeretne. De nagyon jó volt látni, hogy többen szüleinek, testvéreiknek is vásároltak.

Az állomások idén is sokszínűek voltak, a teljesség igénye nélkül: gyufásdoboz-pöckölés, sakk, kapura rúgás, angol nyelvi feladatok, fa játékok, WC papír guriga lökés, kötélmászás, karikadobálás, gólyalábazás...

- A nap szentmisével zárul. Ez nem szorul különösebb magyarázatra, de annyit mindenképp meg kell említeni, hogy ezt a hálaadást ismét Béla atya mutatta be. De a gitáros kórus lelkes éneklése nem volt elég hangos; nem egy kisgyerek aludt el szülei ölében.

A definíciót kielemeztük, de nem került még sor a legfontosabbra. Köszönetet kell mondani mindenkinek, aki bármilyen formában hozzájárult az idei Vidámság napjához, Isten fizesse meg! Remélem, jövőre ismét találkozunk, addig is legyünk vidámak, és hagyjuk a madarakat csiripelni, ahogy Don Bosco mondta!

Bató Margit

Az Albertfalvai Keresztény Társaskör beszámolója

Az elmúlt egy év nehéz és izgalmas volt. Nehéz, mert a csoportvezetőknél és az elnök, Kristóf József személyén kívül minden poszton változást hozott, és izgalmas, mert újaként szorongásokkal néztünk az új feladatok elé.

Most visszatekintve, úgy érzem, hogy kezdi a csapat megtalálni a helyét, a feladatokat. 16 vezetőségi megbeszélésen és 16 közös megmozduláson túl, megismertük egymást, erőneveikért tiszteljük, és a jó hozzáállás, ügyes, lelkiismeretes végzett feladatok kapcsán becsüljük egymást. Persze kiderültek hiányosságaink is: a szervezés, a közösség informálása, a tagnyilvántartás még sok munkát, javítást igényel.

Már a közös munka kezdetén szomorú veszteséget kellett megélnünk: 15 vezetőségi tagból egyet elszólított az Úr. Bodó László elvesztése nagyon fájdalmas volt mindannyiunknak, hiányát ma is érezzük. De helyére feleségét, Rózsikát hívtuk körünkbe – a közgyűlés megválasztotta – akit nagyon megszerettünk. Köszönjük, hogy elfogadta és elvállalta a feladatot.

Az elmúlt egy év alatt is, hagyományainkhoz híven, folytatódtak a Szent Mihály Akadémia, neves előadók által tartott, keresztény látókörünket, műveltségünket gyarapító előadásai, amelyeknek szervezője Kesselyák Péter volt.

Május 26-án vetített képes előadás hangzott el „Nevezetes templomok és kolostorok a nagyvilágban” címmel, 5 földrész keresztény világából, a magyar vonatkozásokat is megemlítve.

A Szent Mihály napi búcsú eseménysorozatához kapcsolódott két további előadás:

szeptember 22-én Dr. Bogár László közgazdász egyetemi tanár tartott „Magyarország 2006 – válságok örvényében vergődve” címmel, az ország katasztrofális eladósodását és társadalmi patthelyzetét elemző előadást, szeptember 24-én került sor Dr. Winkler Gusztáv hadtörténész „A nándorfehérvári diadal katonai háttere” című előadására, amelyet az esemény 550. évfordulója tett aktuálissá.

A missziós nappal összekötött Szent Mihály napi búcsú rendezvényeire nagyon sok izgalommal és kétségek között készültünk, de úgy tűnik, sikerült megoldani az összetett feladatot. A jelek szerint mindenki jól érezte magát, a szombati gulyásfőzés, hangulatos zene, borkóstolás és sok apróbb program mellett jutott idő a megszólításra és meghallgatásra is.

Szintén a Szent Mihály Akadémia keretében, szeptember 30-án a „Trianon” című filmet vetítettük, majd október 6-án Koltay Gábor, a film rendezője volt vendégünk egy kerekasztal beszélgetésre. Ezen kitűnő alkalom nyílt a magyar sorskérdések megvitatására és a jövőre vonatkozó kiút keresés gondolatának felvetésére.

Az 1956-os forradalom 50. évfordulójáról való megemlékezés keretében az 56-os Albertfalvai Alapítvánnyal és a kerületi Önkormányzattal közös koszorúzást rendeztünk az albertfalvai 56-os emlékoszlopnál (a 6-os út mellett), amelyet a Krasznai család fiataljainak gitárkíséréssel és a jelenlévők bevonásával előadott énekműsora tett ünnepélyesebbé.

A Szent Mihály napi búcsú és missziós nap mellett a másik kiemelkedő rendezvény a november 17-18-án tartott Szellemi-lelki hétvége volt, a Szentimrevárosi Egyesülettel és a Karolina Egyesülettel közös rendezésben. A hétvége témáját 1956-os forradalmunk 50. évfordulója adta. Ez az esemény nehéz feladat, nagy kihívás volt, de a feladathoz sok erőt is kaptunk. Köszönjük Kesselyák Péter széleskörű szervező munkáját, aki rendkívüli embereket nyert meg előadónak, és saját, szegedi, filmes élménybeszámolójával tette még hitelesebbé a megemlékezést. S köszönet illeti a háttér feladatokat nagyszerűen megoldó csapatokat: a „fiúk” a technika biztosításával és kezelésével, a „lányok” a szép, gazdag agapéval tették teljessé az értékes, emlékezetes programot. A záró szentmisén Sümeghné Kántor Mária (Detti) áhítatos, szép Ave Mariája méltó befejezése volt a hétvégének.

Újév után is folytatódott a Szent Mihály Akadémia sorozata, amelynek keretében január 19-én Kiss Gábor matematikus és nyelvész, a Tinta kiadó igazgatója tartott előadást „Hány szó van a magyar nyelvben?” címmel.

Február 26-án az AKTK látogatást szervezett Molnár C. Pál festőművész múzeumnak berendezett műtermébe, ahol a művész unokája, Csillag Péter tartott igen nívós tárlatvezetést, „Egy elkötelezett katolikus művész életútja” címmel.

Az AKTK feladatának tekinti a magyar történelmi múltra vonatkozó ismeretek gyarapítását. Ezt célozta Dr. Winkler Gusztáv programsorozata: a -- korábban már említett -- nándorfehérvári csatáról szóló, valamint az „Elfelejtett magyar várak” című előadás, illetve a budai Várban és a komáromi Monostori erődben tett, magas színvonalú hadtörténeti ismertetővel egybekötött séta. A nagyon értékes, élvezetes programok örömet és maradandó élményt nyújtottak a résztvevőknek. Külön köszönettel tartozunk Illavszky Istvánnak mind a komáromi várútra, mind a Molnár C. Pál műteremlátogatás szervezésében végzett odaadó munkájáért.

Csak sajnálni tudjuk, hogy nem éltek elegenden a lehetőséggel. Érdemes jobban odafigyelni ezekre a felhívásokra, nekünk pedig a jelek szerint nagyobb gondot kell fordítani az információk közzétételére. Úgy tervezzük, hogy a jövő évi programokat már nemcsak a templom kapun, hanem az egyházközségi levél megfelelő számaiban is ismertetjük. Várjuk a sok érdeklődőt vonzó, sikeres, sok érdekes kérdést felvető és megválaszoló nyelvészeti előadásának ígért folytatását is.

Szeretnénk, ha a jövő évi programjainkat nemcsak a vezetőség, hanem a tagság is magáénak érezné, ötleteivel, észrevételeivel és főként szélesebb körű részvételével erőteljesen támogatná, hogy így igazi közösségi élményekben legyen részünk !

Húsvét után ...

A Húsvét – misztérium.

Nem lehet mellette elmenni közömbösen.

Van aki imáival közelít ehhez a titokhoz, s van, akit arra készítet, hogy tollat ragadjon és kiemelje a jézusi küldetés számára fontos darabját. Így történhetett, hogy idős barátom, akit évről-évre felkavart Krisztus áldozata és feltámadása; egy napon egy történettel lepett meg. A novella a századosról szól. Arról a személyről, aki ott állt a keresztnél, s tanúja volt a három keresztre feszített haláltusájának. S azóta nem tudja elfelejteni Őt. Az ártatlant.

De lássuk a novellát!

„Hatalmas vihar tombolt. A szakadó eső és orkánerejű szél a római légió sátraikat is felborulással fenyegette. A százados köpenyt vett, és kiment körülnézni. A tábor közel volt a tóparthoz, a víz zúgása és a hullámverés moraja a partra csábította. Amit látott, megdöbbenett. Egy halászbárka, tele emberekkel, próbáltak partra evezni, ami hiábavalónak látszott. A szél a part felől fújta vad erővel és nyomta vissza a bárkát a tó közepe felé. Az emberek hangosan kiáltottak, ki segítségért, ki utasításokat adott. A kormányos próbálta a széllel szemben tartani a hajót, hosszú szakállát a hátára fújta a szél. Az emberek fele a vizet merte ki a hajóból, mert a hullámok állandóan átszabták az oldalfalon.

Ekkor ketten vízbeugrottak, látszott, hogy jó úszók és igyekeztek a part felé. A bárka mind mélyebbre merült, menthetetlen volt.

A százados sípjába fújta és az előrohánók katonákat futva küldte zsinagógáért, erős kötelekért és íjért, nyílért. A megérkező íjásznak a nyílra kötötte a vékony zsinagógát.

– Lőj át a hajó felett! – kiáltotta.

A zsinagógát végére erős kötelet kötötte. A bárka közben tele lett vízzel, evezni már nem lehetett, de a zsinagógát elkapták, az erős kötelet a bárkába húzták, és az orrtökére kötötték.

– Húzzátok fiúk! – parancsolta a százados, és a bárka a belekapaszkodó emberekkel megindult a part felé.

A két úszó megérkezett, alig álltak a lábukon.

– Hol láttalak titeket? – kérdezte a százados, – talán Jeruzsálemben húsvét előtti pénteken? A megfeszített Jézus tanítványai vagytok?

– Igen – felelt az öregebbik, – ott voltunk, és te is ott voltál.

A századosnak felrémlett a megfeszített ember, akiről ő mondta ki a végső igazságot: „Valóban Isten fia volt.” Odafordult az idősebbhez.

– Most miért nem segített rajtatok az Istenetek?

– Segített – mondta az öreg -, téged küldött.

A százados nem tudott megszólalni.

A bárka közben partot ért, a csuromvizes emberek partra másztak.

– Hányan voltatok? – kérdezte a százados.

– Tizenketten. – felelt az öreg.

A százados számolt.

– Mind megvan – mondta, – menjetek haza. Éljetek békével. Te gyere velem. – szólt az öregnek.

A táborba érve a százados előreengedte a sátonál az öreget.

Bent meleg volt, faszén parázslott vastartóban.

– Száritkozzál meg. – mondta az öregnek.

Ő maga is letette a kardját, sisakját, mellpáncélját. Majd hátrament a sátor végébe, és egy vízzel telt edénnyel tért vissza. Odaállt az öreg elé.

– Megkeresztelnél?

– Igen – felelt az öreg, – térdelj le.”

Bernhart Tibor: A százados című novelláját lejegyezte Medgyessy Ferenc

Várvédők nyomában

Egy héttel Húsvét előtt, egy szombat délelőtt, kis csoport gyülekezett Budán, a Szarvas téren. Illavszky István és Winkler Gusztáv barátaink egy kis várbéli sétára invitálták az egybegyűlteket. Valószínűleg valamennyien sokszor jártunk már „jó Budavár”-ban, de ez a látogatás kissé más volt. A szervezők célja a várnak, mint harcászati objektumnak bemutatása

volt. Guszti barátunk eleget is tett e követelménynek, és részletesen magyarázta ennek titkait. Először mindent alulról láttunk a várfalon kívül, azaz az ostromlók oldaláról elemezte Guszti a védelmi rendszert. Egészen addig mentünk, ahol valaha a lejáró volt a várból a Dunára. Utána bementünk a várba, és ugyanazt megnézhattuk a várvédők oldaláról is. A Déli Rondella mellett elsétálva találkoztunk kedves albertfalvai barátainkkal. Perjés Andrással, a Benkóczy család tagjaival és másokkal is, akik szorgalmasan építették az aznap délutáni „Élő keresztút” stációit. Egy kis időre bementünk a „Hadtörténeti múzeumba” is, ahol többek között imádkozhattunk a királyi kápolna altemplomában, megcsodálhattuk a felső kápolna megmaradt apszisát, és az egykori királyi konyhakertet a fűszernövényekkel. Sajnos a Krisztina város felőli részen nem tudtunk a várfalon kívülre jutni építkezés miatt, így a Görgey szobortól a felső sétányon sétálva hallgattuk a várvédelmi magyarázatot. A Bécsi Kaputól azután ismét ostromlókká lettünk, és megint „alulról” bámulhattuk a védvonalat. Így értünk a Halászbástyához, ami lenről nézve is igen különös élmény volt. Itt fejeződött be a több mint négy órás program. Itt úgy köszöntünk el egymástól: viszontlátásra Komáromban. Két hétre rá ugyanis a nagyszerű szervező páros (István és Guszti) Komáromba invitálta az érdeklődőket. Reggel indultunk a templom elől, és kellemes út után érkeztünk meg Komáromba. Érdeklődésünk középpontja azonban nem a híres vár volt, ami most a szlovák oldalon áll, hanem a monostori erőd. Ezt az objektumot az 1850-es években kezdték építeni, és mintegy húsz évig épült. Komárom azonban más, mint Budavára. Ez itt egy átgondolt stratégiával kiépített erődrendszer volt, és ez a monostori erőd ennek egyik eleme. Az erőd sokáig az itt állomásozó szovjet hadsereg telephelye volt. Ennek pusztító hatását láthattuk például az istállókban, ahol a kiálló vörsmárvány itatók egy részét azért törték le a falról, hogy jobban elférjenek a lőszeresládák. Végigjártuk az erődrendszer bejárható részét, és megtudtuk, hogy az 1870-es évektől már nem fejlesztették tovább. Bár a komáromi erődrendszer nagyon erős, gyakorlatilag bevehetetlen (ezért komolyabb támadás nem is érte) volt, a Monarchia védelmi rendszere északra tevődött át. Így Komárom fejlesztése helyett a tragikus történetű Przemysl lett a stratégiai cél. Révkomáromban ebédeltünk, utána röviden a városban csatangoltunk. Egy kissé, kívülről megnéztük a híres, Klapka György által védett várat. Guszti elmondta, hogy azt az osztrák sereg 1849-ben nem tudta volna bevenni semmilyen körülmények között, azért is történt meg a békekötés úgy, hogy a várvédők nemcsak teljes amnesztiát kaptak, hanem viselheték a honvéd egyenruhát is teljes büntetlenséget garantálva. Megnéztük, hogy hol őmlik a Vág a Dunába, a Selye János egyetem modern épületét és benne a névadó szobrárt. Utunk ezután az Európa térre vezetett, ahol szinte csak magyar történelmi emléket láthattunk. Jelentős uralkodóink szobrait, és nagyon szépen felújított házakat, mint például a Madách ház. Érdeemes eljönni ide, szinte melengetőbb itt magyarnak lenni, mint néha odahaza. Kellemes buszozás után éppen az esti 7 órás harangszónál állt meg a busz a templom előtt.

Nagyon érdekes és tanulságos volt mindkét program, köszönet az AKTK-nak és a szervező párosnak, Istvánnak és Guszti-nak. Reméljük több ilyen szép program vár még ránk a jövőben, és azt is reméljük (és ígérjük?), hogy többen is leszünk.

Madaras Gábor

Benelux körút: Brüsszelben

Brüsszelbe egy térre érkeztünk a busszal, ahonnan a város látképe tárult elénk. Mivel először jártunk ott, a látnivalók azonosítása tulajdonképpen csak utólag nyert tartalmat. Láttuk a városháza tornyát, az Atomiumot és sok-sok modern és régebbi stílusú épületet, azaz egy történelmi múlttal rendelkező, igazi nagyvárost.

Első látnivalóként Brüsszel székesegyházához mentünk.

A gótikus katedrális Szent Mihály arkangyal tiszteletére emelték 1226-ban láttak hozzá a munkához, de a szentély is csak ötven év múlva készült el. A déli kereszthajó a 14. században, a hajó, a homlokzat és az északi kereszthajó a 15. században készült el. A templom látványa hasonlít a párizsi Notre Dame-hoz, főleg azért, mert a két tornya ugyanúgy befejezetlen. Az 5000 négyzetméteres középhajó pilléreit a tizenkét apostol óriási méretű szobra díszíti. A szószék már a barokk korban élt szobrász munkája. Számos síremlék, sok értékes faliszőnyeg, üvegablak gyönyörködteti a látogatót a katedrálisban. Van a katedrálisnak magyar vonatkozása is. A kereszthajó egyik nagy üvegablaka egy királyi párt ábrázol. A király a mohácsi csatában elesett magyar király, II. Lajos, a királyné pedig Habsburg (Magyarországi) Mária. Szerencsétlen sorsú királyunk özvegyének sírja ma Spanyolországban, az El Escorialban van. A történelmi kapcsolatot a Habsburgok teremtik meg, akik akkor Németalföld urai voltak, és már kezdték uralni a magyar trónt is.

A katedrálisból gyalog indultunk a belvárosba sajnos szemerkélő esőben. A városnézés első állomása a „manneken-pis” volt. Brüsszel jelképes alakja - egy pisilő kisfiú szobra, a 17. században készült. Valójában kis forrás ez, amely igen-igen régóta ad vizet a környék lakóinak. A 14. században említi először egy krónika; hogy köszobrocška díszíti a forrást, a kis Julián kútját. Egy bemélyedésben áll a kis szobor egy félkör alakú „építményben”, kovácsoltvas-kerítés védi a kis kutat. A kisfiút néha különböző ruhákba öltöztetik. Amikor mi ott voltunk egy kis matróz-szerű öltözék volt rajta. Az egész szobor meglepően kicsi, mindössze 60 cm. Számomra a nagy népszerűség miatt, összességében csalódást okozott. Tudvalévő, hogy a Benelux országok, így Belgium is elkötelezett híve a nemek egyenjogúsításának. Ezért (?) elkészítették a „pisilő kislány” szobrát. Ez a hasonlóan kicsi szobor egy félreeső mellékutcában áll egy falmélyedésben. Feltehetően azért ismert, mert a turistacsoportokat az egyenjogúság jegyében az idegenvezetők odaviszik. Egyébként olyan jellegtelen és jelentéktelen, hogyha külön nem hívnák fel rá a figyelmet, a legtöbb ember elmenne mellette, anélkül, hogy pillantást vetne rá.

Egy kilencvenes évek végén kiadott útvonal tervező programban volt egy kis, talán egy perces video film, amely Brüsszel főterét mutatta be. E film szerint ez a tér Európa legszebb tere. Városnézésünk következő állomása éppen a főter volt, amit az előbb említettek miatt érdeklődéssel vártam, természetesen kellő kétkedéssel. Utólag be kell látnom, hogy ez a tér valóban csodálatosan szép, és méltán mondják, hogy az egyik legszebb Európa terei között.

A főteret, mint általában, itt Németalföldön is, a városháza uralja.

A városháza nemcsak Brüsszel, hanem egész Belgium gótikus építészetének talán legszebb remeke, amely a burgundi korszakban, a 15. században épült. és a tér déli részén található.

Az épület két szárnyból áll, közöttük magasodik a 90 méter magas torony, de nem az épület közepén. A torony alapja négyzetes és négy emelet magas, minden szinten két-két ablak látható. A folytatás fölfelé nyolcszögletű, a végén pedig piramis alakban végződik. Legtetején szélforgóként Szent Mihály arkangyal (Brüsszel patrónusának) aranyozott szobra. Azt ábrázolja, amint a főangyal legyőzi a sárkányt. A méretekre jellemző, hogy a szobor maga öt méter magas, a sárkány nyelve 40 centiméter.

Az épület bal oldali szárnya a régebbi, ez 1402 és 1416-között épült. 1444-ben láttak hozzá a másik szárny megépítéséhez, melynek alapkövét a későbbi burgundi fejedelem, Merész Károly helyezte el. A két szárny nemcsak, hogy nem szimmetrikus, hanem még díszítésük is különböző. A díszítések egyik része eredeti, a másik része a 19. század végén készült.

Több mint harminc ház öleli körül a teret. Többé-kevésbé hasonlóak, bár a gótika és a barokk stílusjegyei váltakoznak a homlokzatokon. A tér épületei valaha mind egy-egy céh székházául szolgáltak. Máiig fennmaradt a régi elnevezésük a korabeli céh jelvény vagy díszítés alapján.

Ha szemben állunk a városházával jobbról a következő épületek állnak egymás mellett:

a Spanyol király háza, a Pékek háza, a Zsák-háza, a Farkas-háza (római birodalmi sas van az épület tetején és alul Romulus és Remus, Róma alapítóinak domborműve), a Kürt-háza, és a Róka-háza.

A városházával egy sorban, áll a Serfőzők háza, mellette a Hattyú-ház, amely nevét a homlokzat tetején látható szoborról kapta.

Balra hat csodálatosan szép házból álló együttes sorakozik azonos homlokzattal. Az első ezek közül a molnároké volt; a harmadik az ácsoké. A házcsoportot ma a hercegek házának nevezik, mivel a brabanti hercegek mellszobrai ékesítik a pilasztereket. A jobboldali ház ablakában az utca felé egy „kedves” működő modell: egy guillotine volt látható.

A városházával szembeni oldalon az Amman-ház, egy valamikori brüsszeli városatya nevét őrzi, a Galamb-ház a festők céhének háza volt, a mellette levő a szabóké.

A Király háza ma helytörténeti múzeum (csipkekiállítás látható, és itt őrzik a Maneken pis több mint 300 ruháját, amelyek között matyó díszítésű is található).

A tér északnyugati sarkában négy ház áll - egy tető alatt, a második a Páva ház, szintén a szoborról elnevezve.

Közben az eső is elállt, így sétálgattunk a belvárosban. Elegáns kirakatok, amelyek közül az ajándékboltoké volt a legérdekesebb. Mindenütt szépen kidolgozott babák, gyönyörű babaruhákban a szivárvány minden színében és a különböző korok divatjában. És persze csipke, csipke mindenütt. Tudjuk, hogy a brüsszeli csipke világhírű, ennek megfelelő színvonalú volt a választék (és persze az árak is!). Végigsétáltunk a szintén nemzetközi hírnévnek örvendő passzázson, majd a főterei találkozótól utána vissza a buszhoz. Indultunk a Heysel parkba, az Atomiumhoz.

Az út a városra át vezetett. Régi házak és ultramodern üvegpaloták között haladtunk. A park felé vezető úton azt az érdekességet figyeltem meg, hogy nem volt egymás mellett két egyforma ház. Vagy a homlokzat volt egészen más. Pl. az egyik olyan volt, mint egy itthoni panel, mellette egy 18. századot idéző kazettás homlokzat, más helyen az egyik 2 emeletes volt, a közvetlenül, azonos fallal rendelkező 6 emeletes. Ez a sok „összevisszaság” mégis nagyon tetszett nekem.

Az Atomium emlékmű kilenc gömbből álló építménye acélból készült, és a vas térhatású kristályrácsát jeleníti meg 165 milliárdszoros nagyításban. (Ez olyan, mintha egy 0,1 mm-es porszemcsét földünk méretűre növelnénk.) Ez a látványos épület az 1958-as világiállításra készült el, és annak egyik fő attrakciója volt. Eredetileg csak a kiállítás fél éves időtartamára szánták, azonban akkora népszerűsége tett szert, hogy a város vezetése a véglegesítése mellett döntött, sőt ma már Brüsszel egyik új jelképévé vált.

A szerkezet teljes magassága 102 méter, tömege pedig 2400 tonna. A kilenc, egyenként 18 méter átmérőjű gömböt tizenhat cső köti össze, melyekből a kocka éleit alkotók 3 méter átmérőjűek és 29 méter hosszúak. Az általában lévő csövek átmérője 3,3 méter és hosszuk 23 méter. A csúcásra állított kocka három alsó gömbjét egyenként egy 35 méter magas állvány támasztja alá, viszont van a szerkezetnek még további három olyan gömbje, amelyeknek nincsen függőleges alátámasztása.

Közvetlenül mellette áll a Heysel-stadion, a belga főváros legismertebb stadionja. Itt történt sajnos a 20. század labdarúgó történetének egyik letragikusabb epizódja 1985-ben, amikor 39 ember, főleg olasz szurkoló vesztette életét a Juventus-Liverpool BEK döntőn. Több mint tíz évig nem rendeztek itt labdarúgó mérkőzést átépítették, ma már a neve is más, Baudouin király stadion.

Talán a leírtakból is kitűnik, hogy Brüsszel városa nagyon a szívembe lopta magát. Ezért is talán kicsit részletesebben meséltem el élményeimet, amiért olvasóim szíves elnézését kérem. Javasolom azonban, aki teheti, menjen el Európa fővárosába, nem bánja meg!

A RÉGI ISKOLA

Bár az idő múlik, emlékeink kísérnek és mindig felteszik nekünk a kérdést, vajon helyesen láttuk e és látjuk e a régi iskolánkat annak tanárait, módszereit.

Az elemi iskoláimról nem sok mondani valóm van. Tanítóm, aki öt osztályon keresztül vezetett az első ábécétől a gimnázium kapujáig, szorgalmas, és jó tanító volt, a falusi iskola igazgatója. Ma is tisztetem.

Tekintélye volt, mindenki tisztelte magatartásáért és tárgyilagos szigoráért. A falusi értelmiség egyik vezetője volt. Amit megtanított azt mindenki egy életre tudta.

Nem volt verekedős, nem volt iszákos, és nem volt megvesztegethető.

Ennyi maradt meg róla emlékezetemben.

A gimnázium első osztályába, ma azt mondanánk az ötödik általánosba, a sátoraljaújhelyi piaristákhoz kerültem.

Az iskola híres volt. Itt tanult Kossuth Lajos, idősebb és ifjabb Gr. Andrássy Gyula, Trefort Ágoston, és innen ment a branyiszkói csata piarista csatapapja.

Dicsőség volt oda járni, amely dicsőség kemény, az elemi iskolától gyökeresen eltérő munkát követelt.

Tanáraink, javarészt mind piarista szerzetesek, személyválogatást nem tűrő szigorral, és nagy tudással kezeltek bennünket.

Nekem minden, és mindenki új és ismeretlen volt.

Az első napokban, hetekben az osztályban persze megkezdődött a gyerekek „belső rangsor keresése“ Mivel nem ismertük egymást, természetesen a fizikai erő és az ügyesség, meg a korábbi iskolatársakkal kötött barátság volt a meghatározó.

Hát ebben nem voltam valami élenjáró.

Az osztálynak csak egy kis része volt a városiakok gyereke, a többiek a Bodroglakó, és a Hegyköz falusi lakosságának gyerekei voltak.

Tanáraink az tízpercben lezajló böstörködést nem vették tudomásul és csak akkor csaptak szét a gomolygó elsősök között, ha elfajulni látszott a harci kedv. Egy-egy vérző orr, vagy kék folt nem jelentett megtorlásra érett vétet.

Tudták jól tanáraink, hogy ezt a rangsort fel fogja váltani a tudás és a szorgalom által diktált rangsor.

Különben is!

Mindenkiből lesz osztályügyeletes és mindenki lesz parancsnok az év folyamán. Ez ABC sorrendben fog lezajlani. Aztán kialakul az osztály saját maga által elismert természetes rangsora.

Az osztályban fegyelemnek kellett lenni. A bevonulás kettős sorokban történt, csendben és lépést tartva.

Ez megfékezte a tízpercben kiszabadult rangsor keresést.

Az ügyeletes jelentett. Az osztálynak a belépő tanárt felállva kellett köszönteni. A jelentés és a köszönés után lehetett leülni.

Ez megadta, az alaphangot az órák alatti viselkedésre.

Tanáraink módszerei sokszor egyéniek voltak, de mindenkor elérték a céljukat.

Volt aki humorával tartotta meg a figyelmet és a fegyelmet, mások a szigorral és a szigorú osztályzással. Egy-egy nyakleves, vagy „pálcás korrekció“ előfordult.

Mindenkinek meg kellett tanulnia, hogy sem a szülő vagyona, sem társadalmi állása nem jelet számára kivételezett elbánást.

Alig egy-két hónap alatt a csürhézó kiskamaszokból fegyelmezett és tiszteltudó osztály lett.

Fegyelmező eszközként rettegett volt az „Ellenőrző könyvecske“ amelybe a beírást mindenkor ellen kellett jegyeznie a szülőnek, akinek mindent kellett tudnia a gyereke előmeneteléről, és magatartásáról.

A tanárok és az iskolába járó gyerekek szülei ilyen módon folyamatos kapcsolatban voltak. Mivel pedig a tanárokat a szülők is tisztelték, a tanár megjegyzése egy-egy gyerek magatartásáról súlyosan esett latba, a gyerek otthoni megítélésében is.

Ha kellett, a tanár tanácsot adott a szülőnek, a nevelést illetően, de azt is tudni kellett, hogy aki az iskolai fegyelmet nem tartotta be, és amely szülő nem fogadta meg a tanár tanácsát, nagyon nehéz helyzetbe került az iskolában, és hamarosan azon kaphatta magát, hogy a gyereket eltanácsolták. Ez igen ritka dolog volt, mert teljes ottani tanuláson alatt összesen talán, ha három esetben volt rá példa.

A fenyegetés megerősítette, a fegyelmet, és a kölcsönös tiszteletet.

A tanáraink mindig és mindenkinek segítettek, aki valamit nem tudott vagy nem értett.

Sokan közülük később tudósok, és vezető értelmiségiek lettek.

A válogatás persze megvolt a másik irányban is. Az induló harminc negyvenfős osztályból az első négy év végén rendszerint kihullottak a bukácsoló, vagy makacsul renitens gyerekek.

Érettségire az osztály létszáma rendszerint felére apadt, de aki elvégezte az iskolát, komoly ismeretanyagot, és erkölcsi tartást vitt magával az életbe.

Akik végig egy iskolába jártak, többnyire életük végéig összetartottak.

Ami a terhelést illeti, nem volt kicsiny.

Akkor még ötven perces órák voltak, tíz perces szünetekkel, és nem volt ismert a „hosszú szünet“ sem. Hétfőtől szombatig minden nap folyt a tanítás.

Reggel nyolctól délután 1-ig, a „felső osztályokban“ (V-től VIII-ig) nyolctól kettőig voltak tanórák.

Aki valamiben többet akart elérni mint amit az átlag számára megköveteltek, az különórákra is járhatott.

Ha valaki kimagaslóan teljesített valamiből akkor ezek a különórák ingyenesek voltak, és az iskola kezdeményezte őket.

A legszegényebb gyerekek, közül kerültek ki azok, akiket a rend maga taníttatott.

Egyébként a szegények, és a legjobb tanulók tandíj mentesek voltak.

Egyházi iskola lévén természetesen a hitéletre nevelés is hangsúlyos volt, de az iskola mindenkor tiszteletben tartotta a más vallások és felekezetek szokásait és szabályait.

Ha volt ortodox zsidó, akinek szombaton nem volt szabad semmi munkát végezni, fel volt a szombati iskolalátogatás alól mentve.

A hittan tanítást természetesen biztosították azok számára is akik más vallásúak voltak. Így volt református, evangélikus, görögkatolikus és zsidó hittan tanár is. Ők ugyanannyi órában tanították a híveiket, mint a katolikus diákok hittan tanárai.

Az iskola cserkészcsapata jó, összetartó gárda volt, amelyben a tanárok is részt vettek. A nyári táborozáson minden cserkész megmutathatta mit ér a természetben.

Év közben a cserkészhet két órát, és havi egy vasárnapot kívánt meg tőlünk.

A „felsősöknek“ ott volt emellett az önképzőkör, amely az iskolán belüli demokráciát, és a csoport előtti megjelenést gyakoroltatta velünk.

Bár a háború megszakította a tanulást, és keveredést okozott, hiszen volt aki a szüleit vesztette el, volt aki hadifogságot járt, volt aki Auschwizot járt meg.

Az iskola igen rövid idő alatt visszarázott bennünket a kötelességeink teljesítésébe. A világ változik, túl kell lépni a múlton, de amit nem lehet felejtani, annak legalább a következményeit kell enyhíteni.

A mostani feladat, a mostani kötelesség teljesítése!

Ez volt a jelszó, és ezt teljesítettük.

Megváltozott, és nehezebb körülmények között, de változatlan eredményt produkálva kellett a feladatokat teljesíteni.

Az iskola még kibocsátotta a háború után az államosítás előtti utolsó négy évfolyamát, aztán átalakult.

De ez már egy másik történet.

Dr. Molnár István

Tudomány és erkölcs Egy szakadék két pereme?

A mai világ embere, hála a tudománynak, teljes birtokában van mindannak, amiről eleink legfeljebb csak álmodoztak. Telefonjainkkal bárhol utolérhetők vagyunk és akár mi is utolérhetünk bárkit, legyen akár a Föld másik végében. Házaink biztonságosak és bármilyen igény számára kielégítőek. Élelmiszerekért elég egy utcányit sétálnunk, gépeinkkel a földműveléstől kezdve az űrrepülésig bármit megtehetünk. Orvostudomány is elképesztő mértékben fejlett, a gyógyszergyártás globális. Egy szóval, miénk a világ!

Ez azonban némi árny oldalakat is rejt. Míg hatalmas metropoliszainkat építjük, pillanatok alatt szüntetjük meg millió más lény élőhelyét, míg gabonánkat permetezzük a rovarok ellen, a hasznosokat elpusztítjuk, a táplálékláncot megfertőzzük, és a technikai újítások néha egy tökéletes tömegpusztító-fegyvert hordoznak magukban.

A technikai civilizáció következménye a globális méretű környezetszennyezés!

A tudományt elmarasztalók ugyanakkor elfelejtik, hogy a tudományos eredmények tették lehetővé, hogy sokkal magasabb élet-színvonalon élünk, mint akár egy fél évszázaddal ezelőtt élt elődeink. E krízishelyzetnek jobb megértéséhez röviden vizsgáljuk meg a tudomány és az erkölcs viszonyát.

Először definiáljuk a két fogalmat.

Mi a tudomány? „A tudomány a tárgyilag egybetartozó igazolt ismeretek rendszere” (Kornis Gy. 1944).

Az erkölcs vagy etika pedig az erkölcsi akarásról és cselekvésről szóló tudomány. Az erkölctan kutatja az erkölcsi tények lényegét, értékét és azok eredetét. Ezen az alapon általános erkölcsi normákhoz jut, amelyeket követni kell mindazoknak, akik erkölcsösen akarnak cselekedni. (Enyvvári J. 1923).

„A technológia felé forduló ember nem élhet Isten nélkül.”

XVI: Benedek pápa

Ha Benedek pápánk szavait jobban megnézzük, egyszerre két igazságot érezhetünk benne. Az ember abban különbözik az állatvilágtól, hogy kreatív, értelmi képessége van, más szóval tudományt képes művelni. Ezen képességünket Istentől kaptuk, tehát minden tudomány tőle eredeztethető, vagyis nem ellenkezik az erkölcs határaival. Azonban a tudás mellé az ember szabad akaratot is kapott, hogy eldönthesse, mit tart jónak, avagy rossznak. A tudomány szembefordulása az erkölccsel innen kezdődik.

A tudás világossága szétoszlatta a régebbi kultúrkorszakok mítoszait, és teljesen átalakította az emberiség világ- és életfelfogását. Korábbi időszakokban sokkal hosszabb időre volt szüksége az eszméknek, hogy megérjenek és átmenjenek az élet hétköznapijaiba. A tudományos sikereken felbuzdult emberiség nem egy tagja egész életét egy tudomány művelésének szentelte, így az lett számára a legfontosabb dolog az életében. Volt

olyan, aki Istennel nem törődve, hasonló akart lenni hozzá, élőlényt akart alkotni, vagy módosítani annak életműködését. Ha mindezt apró dolgokban tette volna pl.: sejtek klónozása és nem emberé akkor tökéletesen megmaradt volna az erkölcs kereteiben.

Azonban nem szabad csak a tudományt hibáztatni a szakadékért. A mai emberek értékrendje, erkölcsi felfogása, olyan gyorsan, mint a tudomány fejlődése, ami eleinknek fontos volt, élet, vallás, család azok mára háttérbe szorultak több esetben, sokszor üldözött dolgokká lettek. Egy szabadabb, a média által boldogabbnak hitt jövőért emberek milliói válnak önzővé, Isten ajándékait tehernek tekintik, és helyette olyan dolgokat fogadnak el, ami a természetben zsákutca lenne. Elég egy elretentő példa, Magyarországon, az elmúlt 10-12 év alatt 6 millióan haltak meg úgy, hogy esélyt sem kaptak az életre. A két világháború halottainak a száma is alig közelíti meg ezt az értéket.

A tudomány eltávolodásáért nem minden esetben a tudósok, a gondolkodó elmék a hibás. A természeti károkat pedig akkor vagyunk hajlandók észrevenni, ha már késő, amikor pedig természetvédelmi szervezetek tiltakoznak, legyintünk egyet. Az ilyen gondatlanságnak köszönhetően fogynak az esőerdők, halt ki 129 madárfaj 600 év alatt, és csökken Európa népessége.

Mit kell tennünk?

A fejlődésnek és a rohanásnak megálljt parancsolni már nem lehet, de tanuljunk meg a dolgok mögé látni, nem bedőlni a reklámnak és a médiának, mert a festett mennyország mögött csak szemét és üresség várna ránk. Vigyázzunk mindarra amit ajándékba kaptunk, legyen egy fa, vagy akár egy emberi élet, és a legfontosabb, soha ne felejtjük;... legyünk bármilyen fejlettek, Isten nélkül továbblépnünk nem lehet!

A cikk fő gondolatmenetét Dr. Sáringer Gyula Gyakorlati Agrofórum című újságba írt cikke adta

Agh Nóra

Szent Koronás templom a felvidéken!

A nyári időben keressük azokat a helyeket, ahová kirándulni mehetünk. Órákat töltünk el a helyek keresésével. A választást szeretném megkönnyíteni, és egy olyan helyet szeretnék ajánlani, amely megérdemli, hogy minél többen látogassák és ismerjék meg az évszázados hűségüket a Szent Koronához, a keresztény hithez és ezeken keresztül a magyar hazához.

Ennyivel remélem felkeltettem az érdeklődést Ipolybalog iránt, és a továbbiak a zarándoklási szándékot csak fokozzák.

Hol is van ez a kis település, ami évszázadokon keresztül csendesen meghúzódott az Ipoly mentén Magyarország egy csendes szegletében egészen addig amíg a trianoni békediktátummal el nem csatolták. Addig az „Ipolybalog” becsületes néven jelezték a térképeken. Mára már ismét kétnyelvű tábla jelzi az arra látogatóknak, hogy egy magyar falú területére érkeznek. Míg a magyar elnevezés tömören határozza meg a nevet addig a szlovák nyelvű neve „BALOG nad Iplom” ami annyit tesz, hogy „BALOG az Ipoly mentén”. (Mellékesen kívánom megjegyezni, hogy a Trianoni határok meghatározása során az Ipoly, mint hajózható folyó vált a Magyarország határa.”

Arról nem érdemes beszélni, hogy csak a tavaszi olvadások, és az azt követő áradások idején lehet olyan fotót készíteni, ahol az Ipoly nem pataknak néz ki.

Ipolybalognak a nevezetes történelme azonban visszanyúlik az Árpád házi királyok kihalásáig, egészen 1301. -ig amikor az utolsó Árpád házi király III. András elhunyt.

Az Árpád házi királyai 972.-től 1301.-ig biztosították az országot, a hazánk folyamatos fejlődését. ez alatt az idő alatt tehetséggel megáldott uralkodókkal ajándékozták meg a hazánkat, hogy Európában minden közben elszenvedett tragédia ellenére is a magyarság megtalálta a helyét és kivívta az elismerést, tevéleges és elismert történelmi szerepet vállalt Európa kialakulásában. Ekkor az európai uralkodók harcoltak a Magyarországi korona birtoklásáért, és magyar területek megszerzéséért.

A francia Capet ház Anjou-ága és a cseh Přemyslház között folyt a versengés.

Először az Anjou ház jelentette be az igényét a magyar trónra, amikor II. Károly nápolyi király még III. András életében 1300. tavaszán kérte a magyarországi híveit hogy támogassák unokájának Károly Róbertnek a magyarországi királlyá koronázását. A Szent korona 1301. május 13.-án nem volt a birtokukba ezért Bicskei Gergely érsek egy alkalmi koronával koronázta meg Károly Róbertet.

A magyarok csak azt a királyt ismerték el uralkodójuknak, aki a Szent Koronával lett megkoronázva adott esélyt a cseh királynak II. Vencelnek hogy a magyar trónra segítse a fiát. A két trónkövetelő, és a hozzájuk csatlakozott híveik között állandó csatározás folyt. Csatakat folytak Göncnél, Kassánál, Szepesvárnál, Hont és Gömör vármegye területén (ezek ma a Felvidékhez tartoznak) II. Vencel királyt a fia kérte hogy csapatokkal is támogassa a koronáért folytatott harcában. II. Vencel a magyar előkelőkkel folytatott tárgyalásai során rádöbbsent, hogy fiát aki a cseh, és a lengyeltrón várományosa is volt nem lehet itt hagyni Magyarország területén mert itt az élete is veszélyben forog.

A tapasztalatai alapján kezdett bele abba manőverbe, amivel meg kívánta szerezni a magyar trónt és a magyar felségterületet. Ennek a manővernek az első lépése, hogy a Szent koronát a koronázási jelvényekkel együtt Székesfehérvárról Budára szállíttatta. A II. Vencel cseh király kívánságára 1304. augusztus 12.-én díszes ünnepség kezdődött Budán. Az

ünnepség alatt a Boldogasszony (Ez templom nem azonos a mai Mátyás templommal) templomban a szentmise keretében megkezdődött egy „koronázási szertartás”.

„...A sekrestyéből ünnepélyesen előhozták Szent István palástját, amelyet az ifjú Vencelre adtak. Utána felöveztek olyan karddal, amely a szent királyé lehetett, majd a csizmájára csatolták a királyi sarkantyúkat. Utána a főpap, a Bönembeli Mihály esztergomi érsek az ifjú király fejére illesztette a magyarok Szent Koronáját

Utolsó aktusként egyik kezébe adták Szent István arannyal és drágakövel befoglalt jobbját, a másikban, pedig a királyi pálcát tartotta...”

Az ünnepség alatt a szent koronát megszerelve megkezdődött a Szent Korona Csehországba menekítése. A Károly Róbert mellett felsorakozott csapatok magyarországi elhelyezkedése miatt Vác felé vették az útjukat. Rétság után Horpács majd Dejtáron keresztül érkeztek meg ahhoz a hídhoz, amin átkelve a koronát „Bolug” templomában helyezték el. Itt őrizték egy éjszakán keresztül, ahonnan továbbvitték Prága felé.

Az a kerített templom, ahol 1304. augusztus 14-én a Szent koronát őrizték, amikor az országból Prága felé menekítették a koronát.

A korona elrablását több magyar főúr meg akarta akadályozni. Közülük kitűnik Csák Máté, akinek fegyveresei a koronáért Szence várát meg is ostromolták.

Később az ifjú Vencel a sok csatározást megunva félelmében lemondott a magyar trónról de a Szent Koronát Ottó bajor hercegnek adta át. A Szent Korona 103 nyarán Tamás Esztergomi érsek közreműködésével került vissza Magyarországra Károly Róbert fejére.

A Balogiak életében ez a 1304. augusztus 14-i éjszaka egy életre emlékezetes marad, amikor a Szentkorona őrizte a templomukat, ahol ők, mint balogiak a Szentkoronát őrizték. Ez az egy éjszaka olyan emlékezetes volt hogy apáról fiúra szállt a koronaőrzés története és az a büszke öntudat hogy ők őrizhették a koronát. A Szent Koronát ezért magukénak tekintették. Oly annyira, hogy ezért az egy éjszakáért szembeszálltak a szocialista Csehszlovákia összes hatalmasságával, és nem egészen magyarbarát szlovák kommunistákkal.

Történetesen elkészítették a magyar korona másolatát, amit egy éjszaka alatt helyeztek fel a toronysisakra. Ez alatt az egy éjszaka alatt állványozták fel a templomtornyot, ott elhelyezték a Szent korona másolatát és lebontva az állványzatot azt a faluból el is szállították.

Mikor ez kiderült akkor le akarták vetetni a toronyról a Magyar Szent Korona mását. A környéken sem volt senki, aki ezt megette volna és nem találtak állványnak valót sem. Csehszlovákia állami vezetői ezért más területről hozatott ácsokat, de amikor ezt a falu népe megtudta egy emberként kivonult ásóra kapára, baltára támaszkodva és csendesen elhíresztelte hogy a falu határát élve el nem hagyja az aki az Ő koronájukhoz hozzányúl. Az államigazgatás megértette, hogy egy falú közösségével nem lehet ujjat húzni, ezért inkább megfutamodtak és megtűrték, hogy Ipolybalog templomának tornyán a Magyar Szentkorona Hirdesse a keresztény magyar üzenetet.

Szent Koronának véleményem szerint mai is megvan a magyar nép számára az üzenete! Javaslom hogy az egyházközség szervezzen missziós zárandoklatot Ipolybalogra augusztus 5.én amikor 2 éves évfordulója lesz annak hogy Ipolybalog templomának trezorjában nem a falusiak által készített papírkorona, hanem a két éve kapott több millió forintértékű Szent Korona hű másolata került.

Az átadás 2005 augusztus 14-én ünnepi szentmise keretében történt, amin résztvett a falú apraja, és a környező települések lakossága. A Magyar határtól a szent koronát nyitott hintón vitték, és minden faluban, ahol áthaladtak a lakosság kivonult és fogadta a Szent koronát. Ezt megélve tudtam elképzelni, hogy milyen lehetett, amikor a Szent Jobb végigjárta az országot.

A falu lakossága a Szent Korona megérkezésének örömeire további áldozatot is vállalt, mikor minden résztvevőt (pedig nem voltak kevesen) vendégül látott, és gondoskodott az egész napos ünnepi műsorról. Igazi népünnepély volt!

Hol van ez a hely, ahol 1300 óta él a Szent Koronával szembeni tisztelet, és ahol tudják, hogy a Szent Korona védőszentje a Nagyboldog Asszony, azóta mióta a Magyarországot Szent Királyunk Szent István az oltalmába ajánlotta. Ez a hely a felvidék Magyarország felé eső szélén van az Ipoly mentén Sahítól (Ipolyságtól) 15 kilométerre, Budapesttől 80-90 kilométerre. Miért lényeges ez! Azért mert amíg a déli végeken a Csíksomlyói Madonna gondoskodik a hazánktól elcsatolt magyarság megmaradása felett és tartja védő palástját a hívei fölé itt északon a Szent Korona fejtheti ki a hatását és von védő kupolát a felvidéki magyarság és haza területe fölé. Míg a Csíksomlyói Babba Mária tisztelete évtizedek óta nyilvános megvállásra került, addig ez a kis falú saját küzdelmét vívta a vallási elnyomással szemben, és csendben mutatta meg a Szent Koronához, a Hazához, és az Istenhez való hűségét.

Mit tudunk értük tenni? Tesszük fel a kérdést! Tulajdonképpen semmit, és mégis mindent.

Mi a semmi!, hogy elmegyünk, és részt veszünk az ünnepükön, amikor megünnepük a Szent Korona megáldásának ünnepét! Mi a minden!, az hogy ők is megélik, hogy nem hiába őrizték a Szent Koronát, mert a haza belsejének lakossága is értékeli a hűségüket, hitvallásukat a Szent Korona mellett.

Álljunk össze és zárandokoljunk el augusztus 5-én az ünnepi szabadtéri szentmisére, amit a szlovákiai Borosch János nagyszombati segédpüspök tart 1/ 11 órai kezdettel a helyi papsággal koncelebrálva.

Álljunk össze és erősítsük meg őket, hogy nem halt ki még a magyarság összefogása, és együvé tartozása!

Hirdessük a világnak, hogyha összefogunk, a pokol összes ereje sem tud rajtunk kifogni, és ha „Isten velünk ki ellenünk!”

ÚRNAPJA 2007. 28. évfolyam

Erdélyi autóbuzsos kirándulást szervez Illavszky István 2007. augusztus 5-12. között.
Érdeklődni a szervezőnél a 06 70 514 3007 telefonon lehet.